

การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

นายอนุรักษ์ ปักการะนัง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่

พ.ศ. 2562

SCORING RUBRIC CONSTRUCTION OF PENCAK SILAT SKILLS
FOR JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS

ANURUK PAKKARANANG

THIS THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR MASTER OF EDUCATION
IN PHYSICAL EDUCATION, FACULTY OF EDUCATION
INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION KRABI

2019

การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อต
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

นายอนุรักษ์ ปักการะนัง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
พ.ศ. 2562
ลิขสิทธิ์เป็นของสถาบันการพลศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ชื่อ สกุลผู้วิจัย นายอนุรักษ์ ปักการะนัง

สาขาวิชา, คณะ พลศึกษา, ศึกษาศาสตร์

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รាយาศิต เต็งกุสุลัยมาน)

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์ ดร. กรรวิ บุญชัย)

คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่

อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ก้องเกียรติ เขยชม)

รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ประจําวิทยาเขตกระบี่

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ก้องเกียรติ เขยชม)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รាយาศิต เต็งกุสุลัยมาน)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. กรรวิ บุญชัย)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. วิชาญ มะวิญชร)

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ชื่อ สกูลผู้วิจัย	นายอนุรักษ ปักการะนัง
ชื่อปริญญา	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา, คณะ	พลศึกษา, ศึกษาศาสตร์
ปีที่ส่งวิทยานิพนธ์	2562
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รยาชาติ เต็งกุศลย์มาน
2. รองศาสตราจารย์ ดร. กรรวิ บุญชัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยเกณฑ์การประเมินจำนวน 8 รายการ ประกอบด้วย 1) ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่หนึ่ง 2) ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่สอง 3) ทักษะการเตะตรง 4) ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ 5) ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง 6) ทักษะการเตะตวัดหลัง 7) ทักษะการหลบอีโกสั่น และ 8) ทักษะการหลบอีละกัน หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องตามวิธีการของ Rovinelli และ Hambleton โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และผู้วิจัยได้หาความเชื่อถือได้ด้วยวิธีการประเมิน 2 ครั้ง (test-retest) โดยเว้นระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำผลของการประเมินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ด้วยการบันทึกภาพการปฏิบัติแต่ละทักษะมาหาความเชื่อถือได้ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson – product moment correlation coefficient)

ผลการวิจัย พบว่า เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้ง 8 รายการ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ อยู่ในเกณฑ์ปานกลางถึงดีมาก

สรุปได้ว่า เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร

คำสำคัญ: ทักษะกีฬาปันจักสีลัด เกณฑ์การประเมิน ความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ABSTRACT

Thesis Title Scoring Rubric Construction of Pencak Silat Skills
for Junior High School Students
Researcher's name Mr. Anuruk Pakkaranang
Degree Master of Education
Disciplines, Faculty Physical Education, Faculty of Education
Year 2019
Advisor Committee
1. Asst. Prof. Rajasyed Tengkusulaiman, Ph.D.
2. Assoc. Prof. Kornrawee Boonchai, Ed.D.

The purpose of this study was to construct scoring rubric of pencak silat skills for junior high school students of Rajaprajanugroh 20 School, Changwat Chumpon. The scoring rubric of pencak silat skills were constructed by the researcher consisting of 8 items as follows: 1) Nusantara 1 skill, 2) Nusantara 2 skill, 3) Lurus skill, 4) Jejag skill, 5) Sabit skill, 6) Belakang skill, 7) Egosan skill, and 8) Elakan skill. The content validity was judged by 3 experts according to the Rovinelli and Hambleton method. Test-retest method, using video record for retest was used to determine reliability coefficients by 30 students within one week interval.

The results indicated that the scoring rubric of pencak silat skills possessed content validity, and the reliability coefficients were average and very good level.

It can be concluded that the scoring rubric of pencak silat 8 skills possessed a satisfactory application for junior high school students of Rajaprajanugroh 20 School in Changwat Chumpon.

Keywords: pencak silat skill, scoring rubric, validity, reliability, junior high school students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ลงได้ เพราะได้รับความกรุณาอย่างสูงยิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รាយาศิต เต็งกุสุลย์มาน อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และรองศาสตราจารย์ ดร. กรรวิ บุญชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือ แก้ไขข้อบกพร่อง และติดตามการทำงานของผู้นี้วิจัยอย่างใกล้ชิด รวมไปถึงกำลังใจที่คอยกระตุ้นผู้นี้วิจัยเสมอมา ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ก้องเกียรติ เขยชม ประธานการสอบและอาจารย์ ดร. วิชาญ มะวิญธร ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ ผู้นี้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. วิชาญ มะวิญธร อาจารย์ ดร. ณัฐศิษฐ์ สุวรรณวัฒน์ และคุณทวี คำศรี ผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 ท่าน ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง เป็นผลให้งานวิจัยลุล่วงไปด้วยดี และขอขอบพระคุณคณาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้นี้วิจัย

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนและหัวหน้าหมวดพลศึกษา ตลอดจนนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ที่ได้อนุเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบคุณผู้ช่วยวิจัยและนักศึกษาปริญญาโททุกคนที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือด้วยดีมาโดยตลอด

ท้ายสุดนี้ผู้นี้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัว ที่ได้ให้ชีวิต กำลังใจ กำลังทรัพย์ และการศึกษาแก่ผู้นี้วิจัย คุณค่าอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบให้แก่บิดา มารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้นี้วิจัยตลอดมา

อนุรักษ์ ปักการะนัง

มีนาคม 2562

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ซ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ประวัติกีฬาปั่นจักสีลัด.....	6
ทักษะขั้นพื้นฐานกีฬาปั่นจักสีลัด.....	9
กีฬาปั่นจักสีลัดกับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน.....	14
การวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา.....	18
เกณฑ์การเลือกแบบทดสอบ.....	21
การประเมินทางเลือกและการประเมินตามสภาพจริง.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
งานวิจัยในประเทศ.....	30
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	33
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	33
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
	ผลการวิจัย.....	37
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	39
	สรุปผลการวิจัย.....	39
	อภิปรายผลการวิจัย.....	41
	ข้อเสนอแนะ.....	41
	บรรณานุกรม.....	42
	ภาคผนวก.....	45
	ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	46
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ.....	48
	ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
	ภาคผนวก ง เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด.....	54
	ภาคผนวก จ ใบบันทึกการประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด.....	59
	ภาคผนวก ฉ แบบบันทึกการทดสอบทักษะกีฬาปันจักสีลัด.....	62
	ภาคผนวก ช ตารางค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมิน ทักษะกีฬาปันจักสีลัด.....	64
	ประวัติผู้วิจัย.....	67

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
2.1	แสดงมาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์.....	24
4.1	ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์ การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในภาพรวม.....	37
4.2	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของเกณฑ์ การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด.....	38

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ชื่อวิทยานิพนธ์ การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

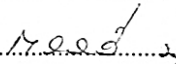
ชื่อ สกุลผู้วิจัย นายอนุรักษ์ ปีกการะนัง

สาขาวิชา, คณะ พลศึกษา, ศึกษาศาสตร์

ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รายาศิต เต็งกุลสัยมาน)

.....ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์ ดร. กรรวิ บุญชัย)

คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่

อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพลศึกษา

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ก้องเกียรติ เขยชม)

รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ประจำวิทยาเขตกระบี่

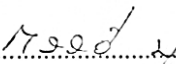
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

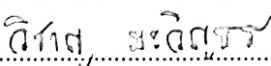
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ก้องเกียรติ เขยชม)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รายาศิต เต็งกุลสัยมาน)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. กรรวิ บุญชัย)

.....กรรมการ

(ดร. วิชาญ มะวิญธร)

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาทุกแห่งรวมถึงโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร มีหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ทั้งทางด้านวิชาการและความสามารถทางด้านกีฬา ดังนั้นผู้เรียนทุกระดับชั้นจึงต้องเรียนวิชาพลศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีร่างกายเจริญเติบโต แข็งแรงมีสุขภาพจิตที่ดี ดังที่ กรรวิ บุญชัย (2555: 5) ได้กล่าวว่า

...พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับการศึกษาแขนงอื่น ๆ คือ เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ โดยใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกายเป็นสื่อกลางพลศึกษา เป็นส่วนสำคัญของการศึกษาเยาวชนต้องเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข...

ปัจจุบันวิชาพลศึกษาได้รับการบรรจุไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับชั้น โดยมีสาระมาตรฐานและตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สาระที่ 3 คือการเคลื่อนไหวการออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล ซึ่งประกอบด้วย มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา และมาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการเล่นกีฬา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 18-32) ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องเรียนรู้การเล่นกีฬาไทย กีฬาสากลตามชนิดกีฬาที่เลือก เช่น บาสเกตบอล กระบี่ เทนนิส วูตวู น้ำ เทควันโด มวยไทย ปั่นจักรยาน เป็นต้น เพื่อเป็นการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพของผู้เรียน

สำหรับกิจกรรมกีฬาหลักสูตรได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนอย่างหลากหลาย และกีฬาปั่นจักรยานก็เป็นอีกกีฬาชนิดหนึ่งที่โรงเรียนนำมาเลือกไว้ในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร นอกจากเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมสุขภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจได้เป็นอย่างดีแล้ว ผู้เรียนยังจะมีความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อ ความยืดหยุ่นและความคล่องแคล่วว่องไว รวมทั้งระบบประสาทสัมผัสต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้

นาถิณ คำศรี (2547: 1-2) ได้กล่าวว่า กีฬาปั่นจักรยานเป็นกีฬาเชิงศิลปะป้องกันตัวพื้นบ้านที่สืบสานต่อกันมายาวนาน เป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มประเทศอาเซียน ดังจะเห็นได้จากการมีการจัดการแข่งขันระดับชาติและนานาชาติอย่างเป็นทางการทั้งในกีฬาซีเกมส์ และเอเชียนเกมส์ (อัคกุลเถาะ มะหลี. 2560: 1) ด้วยความสำคัญดังกล่าวข้างต้น กีฬาปั่นจักรยานจึงได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ทำให้เกิดโครงการ

"สานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาในจังหวัดชายแดนใต้" ซึ่งเป็นเส้นทางสำหรับนักเรียนที่ชอบและมีทักษะด้านกีฬาป็นจัสติสเพื่อได้รับทุนการศึกษาและเข้าเรียนในหลักสูตรใหม่ที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานควบคู่ไปกับการฝึกซ้อมกีฬาเพื่อเพิ่มทักษะด้านกีฬาและเพื่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2559: ออนไลน์)

อย่างไรก็ตามเมื่อมีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรแล้ว สิ่งที่สำคัญประการหนึ่ง การที่จะทราบว่าการจัดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์บรรลุอย่างไรและผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย จิตพิสัย และสมรรถภาพทางกายพิสัยอย่างไร จึงจำเป็นต้องมีการวัดผล การประเมินผลเป็นตัวตัดสินเพื่อทราบถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนในรายวิชานั้น ดังที่

วริยา บุญชัย (2529: 17) ได้กล่าวว่า ในกระบวนการเรียนการสอนนั้น สิ่งที่สำคัญและขาดไม่ได้ คือ การวัดและประเมินผลเพื่อจะทำให้รู้ถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ข้อดีและข้อบกพร่องในการเรียนการสอนและการพัฒนาของผู้เรียน

กรรวิ บุญชัย (2555: 7) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลในวิชาพลศึกษามีขอบข่ายในการนำมาตัดสินคะแนนอยู่ 4 องค์ประกอบด้วยกัน คือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย จิตพิสัย และสมรรถภาพทางกายพิสัย ซึ่งในด้านทักษะพิสัยเป็นขอบข่ายหนึ่งที่น่ามาตัดสินในการให้คะแนนวิชาพลศึกษาซึ่งเกิดจากการปฏิบัติของผู้เรียน ในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษามี 2 ลักษณะ คือ เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การประเมินด้านทักษะในเชิงคุณภาพส่วนใหญ่ใช้การสังเกต ทำให้การวัดและประเมินผลมีความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้น้อย ดังที่ ฐิติรัตน์ ชัยโคตรจรงค์ (2561: 2; อ้างอิงจาก Nixon; & Jewett. 1974. **An Introduction to Physical Education. unpagged**) ได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า “การประเมินผลที่ดีนั้นจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความเป็นปรนัย เครื่องมือในการประเมินผลที่ดีนั้นช่วยให้ผู้สอนสามารถวัดและประเมินผลตามความสามารถของผู้เรียนได้ตามสภาพที่เป็นจริง”

เนื่องจากการประเมินผลเป็นสิ่งที่สำคัญ การประเมินการเรียนการสอนจึงควรวัดให้ครบตามจุดประสงค์ คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย ด้านทักษะพิสัย และด้านสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับสุขภาพพิสัย ซึ่งในด้านทักษะพิสัยเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่ต้องมีการวัดและการประเมิน ซึ่งประกอบไปด้วยการวัดเชิงปริมาณ (quantitative measurement) และการวัดเชิงคุณภาพ (qualitative measurement) ในการประเมินทักษะของกีฬาป็นจัสติส ใช้การประเมินผลเชิงคุณภาพ ด้วยการสังเกตประเมินผลจากสายตา การประเมินดังกล่าวจึงทำให้เกิดปัญหาโดยผู้สอนอาจเกิดความลำเอียงและไม่ยุติธรรมกับผู้เรียน ซึ่งวิธีการที่นำมาใช้มากที่สุด คือ การสังเกตด้วยการตรวจสอบรายการ (check list) แบบประเมินค่า (rating scale) ซึ่งการวัดทั้ง 2 แบบยังขาดรายละเอียดของการประเมิน ซึ่งอาจจะขาดความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ รูปแบบหนึ่งของการประเมินทางเลือกที่ทำให้การสังเกตมีความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้เพิ่มมากขึ้น คือ ระบุหรือเกณฑ์การประเมิน (scoring rubric) ซึ่งมีรายละเอียดการให้คะแนนที่สามารถแยกแยะระดับคะแนนต่างๆ อย่างชัดเจน ซึ่งมีระดับคะแนนตั้งแต่ระดับดีเยี่ยมจนถึงระดับต้องปรับปรุง (กรรวิ บุญชัย. 2562: 180-181) การใช้เกณฑ์การประเมินทำให้ผู้เรียนสามารถทราบถึงเกณฑ์ และสามารถพัฒนาทักษะที่จะถูกประเมินนั้นให้ได้ผลการประเมินดีเยี่ยมอย่างไร การมีรายละเอียดของเกณฑ์การประเมินจะทำให้การประเมินผลโปร่งใสและยุติธรรมและจะช่วยลดปัญหาดังกล่าวได้

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า การวัดและการประเมินผลทักษะกีฬาป็นจักษีสลิตนั้น ยังมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีเกณฑ์การประเมินที่เป็นรูปธรรมและนำไปใช้ในเชิงปฏิบัติได้ การสร้างเกณฑ์การประเมินจึงเป็นเรื่องที่สำคัญเพราะถ้าประเมินผลคลาดเคลื่อนไปจากวัตถุประสงค์แล้วก็เท่ากับว่าการจัดการเรียนการสอนเกิดความสูญเปล่า ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลในวิชากีฬาป็นจักษีสลิตเพื่อต้องการสร้างเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ จึงสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักษีสลิตเพื่อให้ได้เกณฑ์การประเมินที่ได้มาตรฐานสำหรับครูและผู้ฝึกสอนกีฬาป็นจักษีสลิต สามารถนำเกณฑ์ทักษะกีฬาป็นจักษีสลิตที่มีคุณภาพไปใช้ในการวัดและประเมินการเรียนการสอนในวิชาป็นจักษีสลิตให้มีความยุติธรรมและโปร่งใสตลอดจนเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักษีสลิตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 212 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ที่ผ่านการเรียนวิชากีฬาป็นจักษีสลิตขั้นพื้นฐาน นำมาทำการประเมินผล เพื่อหาค่าความเชื่อถือได้ ประกอบด้วยนักเรียนชาย จำนวน 13 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 17 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลาก

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัวแปรตาม ได้แก่ เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักษีสลิตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทักษะกีฬาปันจักสีลัด หมายถึง ทักษะต่างๆ ในการเล่นกีฬาปันจักสีลัดเป็นศิลปะการป้องกันตัว เป็นการต่อสู้ด้วยมือและเท้าเปล่า เน้นให้เห็นลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม

เกณฑ์การประเมิน หมายถึง แนวทางการให้คะแนนความสามารถหรือการปฏิบัติของนักเรียนอย่างชัดเจน โดยระดับคะแนนอย่างละเอียด

ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 (nusantara) หมายถึง ทำร่ายรำพื้นฐานนุซันตาราแบบที่ 1 เป็นกระบวนท่าร่ายรำก่อนทำการต่อสู้ เพื่อเป็นการหลอกล่อคู่ต่อสู้

ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 (nusantara) หมายถึง ทำร่ายรำพื้นฐานนุซันตาราแบบที่ 2 เป็นกระบวนท่าร่ายรำก่อนทำการต่อสู้ เพื่อเป็นการหลอกล่อคู่ต่อสู้

ทักษะการเตะตรง (lurus) หมายถึง เป็นการเตะไปข้างหน้า ยกเข่าขึ้นสูงกว่าเอวเล็กน้อย และส่งขาเตะไปข้างหน้า โดยนิ้วเท้างอชี้ขึ้นข้างบน

ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ (jejag) หมายถึง การพับเข่าขึ้นสูงกว่าเอวก้มตัวเล็กน้อย พร้อมส่งขาเตะโดยชี้ส้นเท้าขึ้น เมื่อเตะแล้วลำตัวจะเอนไปข้างหลังเล็กน้อย เป็นเทคนิคการเตะด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง เป็นการใช้ส้นหรือฝ่าเท้าถีบลำตัวคู่ต่อสู้

ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง (sabit) หมายถึง เป็นการเตะออกข้าง ต้องบิดเอวช่วยเปลี่ยนทิศทางขาให้หันข้างให้คู่ต่อสู้ แล้วค่อยส่งขาเตะ เขยียดขาตั้งเป็นกระบวนท่าเตะที่ต้องเตะบริเวณข้างลำตัวของคู่ต่อสู้

ทักษะการเตะตัวด้านหลัง (belakang) หมายถึง เป็นการเตะที่ต้องใช้การหมุนตัว หันหลังเตะคู่ต่อสู้โดยใช้ส้นหรือฝ่าเท้าเตะคู่ต่อสู้

ทักษะการหลบอีโกสัน (egosan) หมายถึง เทคนิคการหลบด้วยการใช้ขาทั้งสองข้างสลับขาหลบเพื่อเปลี่ยนทิศทางของร่างกาย

ทักษะการหลบอีละกัน (elakan) หมายถึง เทคนิคการหลบด้วยการใช้ขาหลบเพียงข้างเดียวเพื่อเปลี่ยนทิศทางเคลื่อนไหวของร่างกาย

ความเที่ยงตรง หมายถึง ความสามารถของแบบประเมินที่ใช้ประเมินได้ตรงตามทักษะที่ต้องการประเมินโดยพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากดุลยพินิจของผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้พิจารณาและตัดสิน

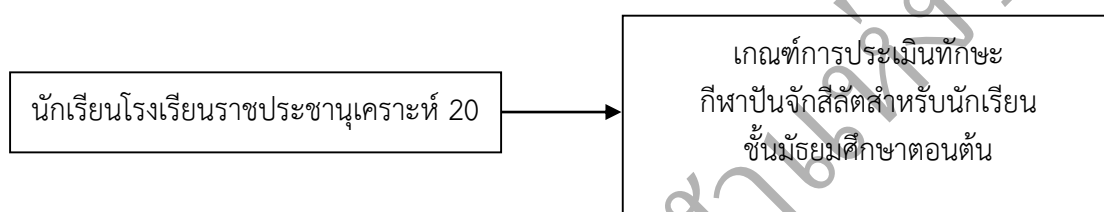
ความเชื่อถือได้ หมายถึง ความคงที่หรือความสม่ำเสมอของคะแนนที่ได้จากแบบตรวจสอบรายการของผู้ให้คะแนนที่ได้จากการประเมินซ้ำ (test-retest)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ที่ผ่านการเรียนวิชากีฬาปันจักสีลัดขั้นพื้นฐานแล้ว

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้เกณฑ์ประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้
2. เพื่อนำเกณฑ์ประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตไปใช้ในการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาประเภทอื่นๆ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้และได้นำเสนอโดยแยกเป็น 7 หัวข้อ ดังนี้

1. ประวัติกีฬาปันจักสีลัต
2. ทักษะขั้นพื้นฐานกีฬาปันจักสีลัต
3. กีฬาปันจักสีลัตกับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน
4. การวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา
5. เกณฑ์ในการเลือกแบบทดสอบ
6. การประเมินทางเลือกและการประเมินตามสภาพจริง
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติของกีฬาปันจักสีลัต

ปันจักสีลัต (pencak silat) เป็นคำมาจากภาษาอินโดนีเซียหรือภาษามลายู มาจากคำว่า “ปันจัก” (pencak) กับคำว่า “สีลัต” (silat) รวมกัน ซึ่งคำว่า pencak เป็นภาษาที่ใช้ และเป็นที่ยอมรับของชาวอินโดนีเซียที่เรียกว่า “ปันจัก” หมายถึง ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวเอง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมากในประเทศอินโดนีเซีย เปรียบดั่ง “มวยไทย” ที่เป็นที่ยอมรับของชาวไทย “ปันจัก” มีส่วนคล้ายกับ คำว่า “silat” ที่ชาวมาเลเซีย บรูไน สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ตอนใต้ เรียกว่า “ซีลัต” หมายถึง ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวเอง ซึ่งคนไทยในจังหวัดชายแดนภาคใต้ออกสำเนียงเรียกว่า “ซีลัต” มักจะพบในศิลปะการละเล่น หรือกีฬาพื้นเมืองที่เน้นลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงามประหนึ่งการแหวกว่ายของมัจฉาขณะต่อสู้กับปรปักษ์ เป็นการต่อสู้ด้วยมือเปล่า (อับลูเลาะ มะหลี. 2560: 1)

กีฬาประเภทนี้เดิมเป็นศิลปะการต่อสู้ของคนเชื้อสายมาลายูในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ ได้แก่ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน และพื้นที่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย คือ ปัตตานี ยะลา สตูล นราธิวาส และสงขลา เรียกว่า “ลีละ” “ติกกา” หรือ “บือติกกา” เป็นศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่าเท้าเปล่า เน้นให้เห็นลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม มีบางท่านกล่าวว่า ลีละ มาจากคำว่า ลีละ ภาษาสันสกฤต กล่าวว่าการต่อสู้แบบลีละมีมาตั้งแต่ 400 ปีมาแล้ว โดยกำเนิดขึ้นที่เกาะสุมาตรา ทั้งนี้เพราะดินแดนของมลายูในอดีตเคยเป็นดินแดนอาณาจักรศรีวิชัยที่มีวัฒนธรรมของอินเดียเข้ามา มีบทบาทที่สำคัญ จึงมีคำสันสกฤตปรากฏอยู่มาก ในด้านประวัติความเป็นมาของปันจักสีลัตนั้นมีตำนานเล่าต่อกันมาหลายตำนาน ซึ่งมีส่วนตรงกันและแตกต่างกันบ้าง ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละประเทศที่ได้เขียนมา (นาคิน คำศรี. 2547: 6)

ประพนธ์ เรืองณรงค์ (2527: 111-112) กล่าวว่า มูบิน เชปเฟิร์ต อธิบายตำนานลีละไว้ว่า สมัยหนึ่งสามสหราชอาณาจักร ชื่อ บูฮันนุดดิน ชัมชูดดิน และฮาหมินนุดดิน เดินทางจากมินังกาบังฝั่งตะวันตกของเกาะสุมาตราไปศึกษาวิทยาลัย ณ เมืองอะแจ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของสุมาตรา สำนักวิทยายุทธนั้นอยู่ใกล้สระน้ำใหญ่ที่ไหลมาจากหน้าผาสูงชัน ริมสระมีต้นบอมบอร์ออกดอก

สีม่วงสดกลมกลืนกับสีนกกินปลา ซึ่งถลาร่อนเล่นน้ำเนื่องนิത്യ วันหนึ่งฮามินนุดินไปตักน้ำที่สระแห่งนั้น เขาสังเกตเห็นว่าแรงน้ำตกทำให้น้ำในสระเป็นระลอกคลื่นหมุนเวียนและที่น้ำทิ้ง คือ ดอกบอมอร์ช่อหนึ่ง ซึ่งหล่นจากต้น ถูกน้ำพัดตกลงกลางสระ แล้วจึงถอยย้อนกลับไปที่ใกล้ตลิ่งลอยไปลอยมาเช่นนี้ ประหนึ่งว่ามีชีวิต จิตใจ ฮามินนุดิน เพิ่มความพิศวงถึงกับวางกระบอกลอยไปไม่ทันที่บรรจุน้ำ แล้วจึงมอง ดอกไม้ในสระเป็นเวลานาน หลังจากนั้นชายหนุ่มรีบคว้าดอกไม้ช่อที่นั้นกลับมา เขาได้นำลีลาการลอย ของดอกบอมอร์มาประยุกต์สอนการรำรำให้แก่เพื่อนๆ และช่วยกันคิดวิธีเคลื่อนไหวโดยอาศัยแขนขา เพื่อป้องกันฝ่ายปรปักษ์ วิชาศิลปะจึงเกิดขึ้น ต่อมาเมื่อสามสหายเดินทางกลับถิ่นเดิมแล้ว ต่างตั้งตัวเป็น ครูสอนวิทยายุทธและศาสนาอิสลาม การแต่งกายของนักศิลปะจะมุ่งไปที่ความสวยงามเป็นประการสำคัญ เช่น มีผ้าโพกศีรษะ สวมเสื้อคอกลมหรือคอตั้ง นุ่งกางเกงขายาว และมีผ้าโสร่งสวมทับเลยเข้าเล็กน้อย เรียกว่า ผ้าซอกออด พร้อมกับมีผ้าลือปกคาคดสะเอวหรือคาคดเข็มขัดทับโสร่งให้กระชับ นอกจากนี้ มีการเหน็บกริชตามฉบับนักสู้ไทยมุสลิม (สมาคมกีฬาปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย. 2559ช: ออนไลน์)

กีฬาปันจักสีลัดในประเทศไทย เริ่มมีการเล่นอย่างจริงจังในปี พ.ศ. 2530 โดยรัฐบาลได้ มอบหมายให้กองทัพภาคที่ 4 เป็นผู้รับผิดชอบในการเตรียมทีมนักกีฬาปันจักสีลัดของประเทศไทยส่ง เข้าร่วมทำการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 14 ที่ประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งในขณะนั้น กองทัพภาคที่ 4 ได้ มอบหมายให้พลตรี โอภาส โภธิแพทย์ (ยศในขณะนั้น) รองแม่ทัพภาคที่ 4 และรับผิดชอบดูแล กองทัพภาคที่ 4 ส่วนหน้า ที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร จังหวัดปัตตานี เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการ โดยร่วมกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ทั้งนี้ โดยได้รับการส่งเสริมสนับสนุนและ ด้วยความร่วมมือจากคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทยกองทัพภาคที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา เพื่อสนองนโยบายของรัฐบาล จากการเข้าไปมีส่วนร่วมในกีฬาประเภทนี้เป็นผลให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างชาวไทยมุสลิมในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้กับข้าราชการโดยทั่วไปมากยิ่งขึ้น ประชาชนโดยทั่วไป เกิดความรู้สึกที่ดี และให้การสนับสนุนการปฏิบัติงานของส่วนราชการในทุกพื้นที่เป็นอย่างดี (นาถิณ คำศรี. 2547: 7)

ปันจักสีลัดเป็นกีฬาที่ส่งเสริมนโยบายของสภามความมั่นคงแห่งชาติ ในการสร้างเอกลักษณ์ และเกิดความภูมิใจให้เกิดขึ้นในหมู่พี่น้องชาวไทยมุสลิมในภาคใต้ ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาประเภทนี้ ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะผลักดันให้มีการฝึกนักกีฬาอย่างต่อเนื่อง จนได้รับอนุญาตให้มีการจัดตั้ง “สมาคมปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย” ขึ้นเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2533 โดยในครั้งแรกนั้น ได้มีพลเอกโอภาส โภธิแพทย์ เป็นนายกสมาคมปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2536-2538 มีพลเอกกิตติ รัตนฉายา อดีตแม่ทัพภาคที่ 4 และในปัจจุบันมีนายภาณุ อุทัยรัตน์ เป็นนายกสมาคมฯ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 บริหารกิจการสมาคมฯ และได้รับเลือกตั้งดำรงตำแหน่งเป็นนายกสมาคมสมัยที่ 2 เมื่อวันที่ 27 มีนาคม 2559 จนถึงปัจจุบัน (สมาคมกีฬาปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย. 2559ก: ออนไลน์)

ประเภทของกีฬาปันจักสีลัต

ยวารีเยาะ อับดุลดาเนิง (2553: 5-11) ได้แบ่งปันจักสีลัตออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การต่อสู้ (tanding) เมื่อเริ่มต้นการแข่งขันนักกีฬาทั้งคู่จะต้องทำความเคารพกันและกัน เรียกว่า สาলামัต โดยการสัมผัสมือแล้วแตะที่หน้าผาก จากนั้นจึงเริ่มร่ายรำด้วยท่าต่างๆ ตามศิลปะลีลา แล้วค่อยโจมตีคู่ต่อสู้ที่ต้องใช้เทคนิค กลยุทธ์ ความแข็งแกร่ง ความอดทนประกอบรวมกัน ทำให้คู่ต่อสู้ล้ม ซึ่งในบางครั้งนักกีฬาจะกระแทกทำให้เกิดเสียงหรือใช้ฝ่ามือตีที่ต้นขาของตนเอง เพื่อให้เกิดเสียงข่มขวัญคู่ต่อสู้ ในการต่อสู้จะมีการลองเชิงดูท่าทางอีกฝ่ายก่อนหาทางพิชิตคู่ต่อสู้ ซึ่งสามารถใช้มือพาดหรือใช้เท้าดันร่างกายฝ่ายตรงข้าม หรือโจมตีอย่างรวดเร็วเพื่อทำให้อีกฝ่ายล้มลงหรืออาศัยการตัดสินใจจากผู้รอบสนามว่าเป็นเสียงปรบมือให้ฝ่ายใดดีกว่า จะถือว่าฝ่ายนั้นเป็นฝ่ายชนะ

2. ประเภทเดี่ยวปันจักสีลัต (tunggal) การแข่งขันประเภทร่ายรำการต่อสู้แบบเดี่ยว จะใช้นักกีฬา 1 คน ซึ่งจะมีท่าเฉพาะในการแข่งขัน 100 กระบวนท่า สามารถเล่นด้วยมือเปล่า หรือใช้มีด (golok) และกระบอง (tongkat) และในการแข่งขันจำเป็นต้องใช้ความชำนาญในการร่ายรำเพื่อให้กระบวนท่าถูกต้องและมีความชัดเจนจึงจะได้คะแนน

3. ประเภทคู่ปันจักสีลัต (ganda) การแข่งขันประเภทร่ายรำการต่อสู้แบบคู่ จะใช้นักกีฬาลงแข่งขันทีละ 2 คน ไม่มีท่าบังคับ โดยการแสดงจะใช้กระบวนท่าต่อสู้และใช้เทคนิคการต่อสู้ผสมผสานกับการป้องกันตัว ใช้มือเปล่าในการเล่นหรือใช้อาวุธ 3 ชนิด คือ มีด กระบอง และอาวุธอีกหนึ่งประเภท ซึ่งสามารถเลือกได้คือ กริช (keris) มีดสั้น (pisau) เคียว (celurit) และไตรศูล่า (trisura) ตามความชำนาญของผู้ใช้

4. ประเภททีมปันจักสีลัต (rega) การแข่งขันประเภททีมจะใช้นักกีฬาลงแข่งขันทีละ 3 คน ในการแข่งขันจะมีท่าเฉพาะ 100 กระบวนท่า ซึ่งจะเล่นด้วยมือเปล่าเพียงอย่างเดียวหรือใช้อาวุธก็ได้ โดยกระบวนท่าจะเน้นความถูกต้อง ความพร้อมเพียง ความแข็งแรงของกระบวนท่าสีหน้า และท่าทางการออกอาวุธในแต่ละกระบวนท่าของผู้แข่งขัน

ประโยชน์ของปันจักสีลัต

1. ช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงและเพิ่มความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อ เอ็น ข้อต่อ และกระดูกทำให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการฝึกปันจักสีลัตเป็นการออกกำลังกายที่เคลื่อนไหวอวัยวะทุกส่วนอย่างต่อเนื่อง

2. การผสมผสานการหายใจและการเคลื่อนไหวร่างกาย ช่วยให้ระบบหายใจและไหลเวียนเลือดทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การเคลื่อนไหวร่างกายช่วยเผาผลาญไขมันและกล้ามเนื้อให้กระชับมากขึ้น

4. สร้างความสนุกสนาน อารมณ์แจ่มใส ส่งเสริมให้เป็นผู้มีสุขภาพจิตที่ดี

5. สุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์ช่วยลดความเสี่ยงของปัญหาด้านสุขภาพ

การแข่งขันกีฬาปันจักสีลัต

ลักษณะการเล่นกีฬาปันจักสีลัตจะเริ่มด้วยการร่ายรำท่าต่างๆ แล้วเข้าต่อสู้กัน ด้วยฝ่ามือหมัด เท้า เข่า ศอกคล้ายมวยไทยเมื่อเข้าทำร้ายคู่ต่อสู้แล้วก็ถอยออกมาร่ายรำอีกครั้งหนึ่ง การต่อสู้กันนั้นจะใช้อาวุธอะไรก็ได้ไม่จำกัด จะจำกัดแต่เพียงจุดที่ทำแล้วได้คะแนน คือ ต้องโจมตีที่อก ท้อง และบริเวณหลังเท่านั้น และบริเวณนี้จะต้องใส่เครื่องป้องกันเรียกว่า body protector หรือเกราะนั่นเอง

รวมทั้งที่อวัยวะเพศก็ต้องสวมกระชับ (สมปราชญ์ อัมมะพันธ์. 2548: 158) การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัต มีการแข่งขันทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ซึ่งกฎกติกาที่ใช้ก็ไม่แตกต่างกันโดยจะแบ่งเป็น อายุ เพศ และรุ่นน้ำหนักของการแข่งขัน นักกีฬาจะแบ่งเป็น 2 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายแดง และฝ่ายน้ำเงิน แต่ละฝ่ายจะมีพี่เลี้ยงได้ 2 คน ซึ่งการแข่งขันในแต่ละระดับมีการแข่งขันดังนี้

1. การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตระดับชาติ
 - 1.1 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งประเทศไทย
 - 1.2 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬายูวชนเยาวชนแห่งประเทศไทย
 - 1.3 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
 - 1.4 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย
 - 1.5 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตชิงแชมป์ประชาชนแห่งประเทศไทย
 - 1.6 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬาแห่งชาติ
2. การแข่งขันระดับนานาชาติ
 - 2.1 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬาซีเกมส์
 - 2.2 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬาชิงแชมป์เอเชีย
 - 2.3 การแข่งขันกีฬาป็นจักสีลัตกีฬาชิงแชมป์โลก

ทักษะขั้นพื้นฐานกีฬาป็นจักสีลัต

ยิวารีเยาะ อับดุลดาเนิน (2553: 12-102) ได้กล่าวถึง ทักษะพื้นฐานของกีฬาป็นจักสีลัต ดังต่อไปนี้

1. การนั่งม้ากูดากูดา (kuda kuda) เป็นท่าหนึ่งที่ทุกกระบวนท่าของป็นจักสีลัตต้องทำเพื่อความสวยงามและสมบูรณ์ของท่า

1.1 ท่านั่งม้า ดารีโบบต (dari bobot) คือกระบวนท่านั่งม้าจากการถ่วงน้ำหนักตัวลงที่ขาทั้งสองข้าง คือ การย่อเข้าสูง กลาง ต่ำ เพื่อใช้ควบคู่กับท่าเดินหน้า ถอยหลัง หันซ้ายหรือขวามี 3 กระบวนท่า ได้แก่

1.1.1 กูดา กูดา ริ่งัน (kuda-kuda ringan) คือ ทิ้งน้ำหนักตัวลงที่ขาทั้งสองข้างและยืนตั้งตัวตรง ขาข้างใดข้างหนึ่งอยู่ด้านหน้าใช้เดินหน้าและถอยหลัง

1.1.2 กูดา กูดา เซดัง (kuda-kuda sedang) คือ ทิ้งน้ำหนักตัวลงที่ขาทั้งสองข้างแยกขาพร้อมย่อเข้าเล็กน้อย

1.1.3 กูดา กูดา ปือรัต (kuda-kuda berat) คือ ทิ้งน้ำหนักตัวลงที่ขาทั้งสองข้างแยกขาออกให้สามารถทรงตัวเพื่อรับน้ำหนักตัวเองได้ ตัวตั้งตรง ออกผาย ไหล่ผึ่ง

1.2 การนั่งม้า กูดา กูดา ดิตินเจา ดารี บินโตะยา (kudakudaditinjau dari bentuknya) คือ กระบวนท่านั่งม้าที่เป็นมาตรฐาน เป็นท่าประกอบท่าทาง ทั้งการป้องกัน การแข่งขันประเภทต่อสู้ และการแข่งขันการรำรำ ประกอบด้วย 4 กระบวนท่า ได้แก่

1.2.1 กูดา กูดา ตือป็น (kuda kuda depan) คือ ท่านั่งม้าที่ต้องวางขาข้างใดข้างหนึ่งไว้ด้านหน้า อีกข้างไว้ด้านหลัง ขาหลังตั้ง ขาหน้าเขาย่อ ถ่วงน้ำหนักไปกับขาหน้าหันหน้าทิศทางเดียวกับขาหน้า

1.2.2 กูดา กูดา บือลากัง (kada-kuda belakang) คือ ทำนั้งม้าที่ต้องวางขาข้างใดข้างหนึ่งไว้ด้านหน้า อีกข้างไว้ด้านหลัง ขาหน้าและขาหลังงอเข่าเล็กน้อย พร้อมถ่ายน้ำหนักตัวลงไปขาด้านหลัง

1.2.3 กูดา กูดา ซัมเปง (kuda-kuda samping) คือ ทำนั้งม้าที่ให้ขาข้างใดข้างหนึ่งอยู่ด้านหน้า พร้อมงอเข่า และอีกข้างไว้ด้านหลังและเหยียดขาตรง

1.2.4 กูดา กูดา ตีองะห์ (kuda-kuda tengah) คือ ทำนั้งม้าที่ให้ขาทั้งสองข้างกางออกย่อเข่าลงทั้งสองข้าง พร้อมทั้งน้ำหนักตัวลงไปขาทั้งสอง

2. ทำร้ายรำพื้นฐาน นูซันตารา (nusantara) เป็นกระบวนทำร้ายรำก่อนการต่อสู้ เพื่อเป็นการหลอกคู่ต่อสู้ และป้องกันบริเวณลำตัว มี 12 กระบวนท่า

3. การก้าวเท้า ลังกะห์ (langkah) คือ การเดินหน้า หรือถอยหลัง อาศัยความสมดุลของร่างกาย เท้าและแขน ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

3.1 ก้าวเท้าไปข้างหน้า ลังกะห์ ลูรูส (langkah lurus)

3.2 ก้าวเท้าไปด้านหลัง ลังกะห์ ซำเป็ง (langkah samping)

3.3 ก้าวเท้าเฉียง ลังกะห์ เซรอง (langkah serong)

3.4 ก้าวเท้า ซีลิ่ง ลังกะห์ เซลิ่ง (langkah selang)

3.5 ก้าวเท้า ปีลิน (langkah pilin)

3.6 ก้าวเท้า ปูตฺร์ (langkah putar)

4. การหลบเบลอัน (belaan) การหลบมี 2 ประเภท ได้แก่

4.1 การหลบ ตังเกสสัน (tangkisan) คือ การป้องกันตัว และตอบโต้คู่ต่อสู้ โดยใช้อวัยวะของร่างกาย บริเวณ ลำตัว แขน และขา ประกอบไปด้วย 7 กระบวนท่า ดังนี้

4.1.1 ตังเกสสัน ตือเปส (tangkisan tepis)

4.1.2 ตังเกสสัน กือตีก (tangkisan gedik)

4.1.3 ตังเกสสัน จือเปด บาวะห์ (tangkisan jepit bawah)

4.1.4 ตังเกสสัน ปอตอง (tangkisan potong)

4.1.5 ตังเกสสัน กาลัง (tangkisan galang)

4.1.6 ตังเกสสัน ซีกู (tangkisan siku)

4.1.7 ตังเกสสัน ลูตุต (tangkisan lutut)

4.2 การหลบ ฮินดาร์ัน (hindaran) คือ การป้องกันตัวเพื่อหลบหลีกเลี่ยงคู่ต่อสู้ ใช้เมื่อคู่ต่อสู้ประชิดตัว ประกอบด้วย 3 กระบวนท่า ดังนี้

4.2.1 อีโกสัน (egosan) เป็นเทคนิค การหลบด้วยการใช้ขาทั้งสองข้างสลับขาหลบเพื่อเปลี่ยนทิศทางของร่างกาย

4.2.2 อีละกัน (elakan) เป็นเทคนิคการหลบด้วยการใช้ขาหลบเพียงข้างเดียว เพื่อเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนไหวของร่างกาย

4.2.3 กือลิตัน (kelitan) เป็นการหลบด้วยการใช้การเอียงขา เพื่อเปลี่ยนทิศทางของร่างกาย เพื่อเอียงลำตัวหลบการเตะของคู่ต่อสู้

5. การออกอาวุธ ซีอริงงัน (serangan) ได้แก่

5.1 การต้อย ปูโกลลัน (pukulan) คือ การใช้หมัดต้อยคู่ต่อสู้ ประกอบด้วย 4 กระทบวนท่า ได้แก่

5.1.1 การต้อย ปูโกลลัน ตือป็น (pukulan depan) คือ การกำหมัด พับศอกวาง บริเวณเอว ทั้งแขนซ้ายและแขนขวา หายหมัดขึ้น ยึดแขนส่งหมัดไปข้างหน้า เมื่อสุดแขนให้คว่ำหมัดลง ต้อยหมัดไปข้างหน้า

5.1.2 การต้อย ปูโกลลัน ซำเป็ง (pukulan samping) คือ ใช้แขนข้างใดข้างหนึ่ง พับศอกมือกำหมัดและวางหมัดบริเวณใต้คาง แขนอีกข้าง พับศอกโอบตัว มือกำหมัดและวางหมัดใต้ ใบหู พร้อมเหวี่ยงแขนต้อย

5.1.3 การต้อย ปูโกลลัน ซังโกล (pukulan sangkol) คือ การต้อยกระทิงจากล่าง ขึ้นบน เน้นต้อยบริเวณ คาง ใบหน้า ลิ้นปี่ เป็นต้น หรือเรียกการต้อยแบบนี้ว่า ต้อย อับเปอร์ คัท

5.1.4 การต้อย ปูโกลลัน ลิงกัร (pukulan lingkar) คือการต้อยหมัดด้วยวิธีการเหวี่ยงแขนจากข้างลำตัวเข้าไปในลำตัว ไหล่ และเอวช่วยออกแรงเหวี่ยง

5.2 การต้อย ซีกูวัน (sikuan) ใช้เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิดตัว เนื่องจากต้องพับศอกจึงเป็น อาวุธที่ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย 2 กระทบวนท่า ได้แก่

5.2.1 ซีกูวัน ซำเป็ง ดาลัม (sikuan samping dalam)

5.2.2 ซีกูวัน ตูซุก ซำเป็ง (sikuan tusuk samping)

5.3 การเตะ ตินดั่งงัน (tendangan) เป็นการเตะที่ใช้อวัยวะส่วนขามากที่สุด พร้อมกับใช้ ลำตัว เอว และก้นช่วยบิดส่งแรงเตะให้สมบูรณ์และแข็งแรงมากขึ้น ประกอบด้วย 5 กระทบวนท่า ได้แก่

5.3.1 การเตะ ตินดั่งงัน ลูรูส (tendangan lurus) คือ การเตะพรอนที่คิกยกเข้าขึ้น สูงกว่าเอวเล็กน้อย และส่งขาเตะไปข้างหน้า โดยนิ้วเท้าอู้งขึ้นข้างบน

5.3.2 การเตะ ตินดั่งงัน ซาบิต (tendangan sabit) คือ การเตะ ราวด์ คิก เป็นการเตะออกข้าง ต้องบิดเอวช่วยเปลี่ยนทิศทางการเตะ ให้หันข้างให้คู่ต่อสู้ แล้วค่อยส่งขาเตะ เหยียดขาตั้ง

5.3.3 การเตะ ตินดั่งงัน เต้ (tendangan “T”) คือการเตะ ไชด์ คิก เป็นการเตะที่ใช้ข้างฝ่าเท้าเตะ โดยยกเข้าขึ้นสูงกว่าเอวเล็กน้อย บิดลำตัว และเอวเพื่อเปลี่ยนทิศทางการเตะ ขาบิด ตามการหมุนเอว ก่อนส่งขาเตะไปข้างหน้าให้หางข้างฝ่าเท้าขึ้น

5.3.4 การเตะ ตินดั่งงัน จือจัก (tendangan jejag) คือการพับเข้าขึ้นสูงกว่าเอว ก้มตัวเล็กน้อย พร้อมส่งขาเตะโดยชี้ส้นเท้าขึ้น เมื่อเตะแล้วลำตัวจะเอนไปข้างหลังเล็กน้อย

5.3.5 การเตะ ตินดั่งงัน ปือลากัน (tendangan belakang) คือการเตะแบ็คคิก เป็นการเตะที่ต้องใช้การหมุนตัว หันหลังเตะคู่ต่อสู้

5.4 การเข้า ดิง กู ลัน (dengkulan) เป็นการพับเข่ายกขึ้น เกร็งเข่าเป็นอาวุธ ล็อคข้อเท้า เพื่อให้ข้อเท้าชี้ลงพื้น ให้ข้อเท้าอยู่ในแนวเดียวกันกับลำแข้ง ประกอบด้วย 3 กระทบวนท่า ได้แก่

5.4.1 การเข้า ดิง กู ลัน ตือ ปัน (dengkulan depan) เป็นการเข้าหน้า เริ่มเกร็ง แร่งเข่าตั้งแต่พับเข่ายกขึ้น ใช้เข่าบริเวณลำตัวด้านหน้าคู่ต่อสู้

5.4.2 การเข้า ดิ่ง ภู ลัน ซำ เป็ง ดา ลำ (dengkulan sampung dalam) เป็นการยกเข้าขึ้นข้างลำตัว และเหวี่ยงเข้าเข้าไปในลำตัวเมื่อต้องการเข้าบริเวณด้านหน้าลำตัวคู่ต่อสู้ หรือยกเข้ากันเพื่อป้องกันตัว

5.4.3 การเข้า ดิ่ง ภู ลัน ซำ เป็ง ลู วัง (dengkulan sampung luar) เป็นการยกเข้าวางหน้าลำตัว และเหวี่ยงเข้าออกข้างลำตัว

6. การล้ม รีตามัน (redaman) เป็นได้ทั้งผู้ทำล้มคู่ต่อสู้ หรือโดนคู่ต่อสู้ทำล้ม เพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการล้ม ประกอบด้วย 4 กระบวนท่า ได้แก่

6.1 การล้มหน้า จาโตฮ คือ ปั้น (jatuh depan) มีการล้ม 3 แบบ ดังนี้

6.1.1 จา โตฮ คือ ปั้น ซำเบล ปีร ลูตุต (jatuh depan sambil berlutut) คือ การล้มแบบชันเข้าแล้วล้ม

6.1.2 จา โตฮ คือ ปั้น ต็องงัน ปีร จองกอก (jatuh depan degan berjongkok) คือ การล้มหน้าแบบนั่งส้น

6.1.3 จา โตฮ คือ ปั้น ต็องงัน ปีร ตีรี (jatuh depan degan berdiri) คือ การล้มหน้าแบบยืนแล้วล้มตัวลง

6.2 การล้มหลัง จาโตฮ ปือลงกั (jatuhbelakang) มีการล้ม 3 แบบ ดังนี้

6.2.1 จา โตฮ ปือ ลากัง ซำ เบล ตีโตร (jatuh belakang sambil tidur) คือ การล้มหลังด้วยวิธีการนอนแล้วล้มหลัง

6.2.2 จา โตฮ ปือ ลากัง ต็องงัน จอง กอก (jatuh belakang dengan jongkok) คือ การล้มหลังด้วยวิธีการนั่งส้นแล้วล้มหลัง

6.2.3 จา โตฮ ปือ ลากัง ต็องงัน ปีร ตีรี (jatuh belakang degan berdiri) คือ การล้มหลังด้วยวิธีการยืนตัวตรงแล้วล้มหลัง

6.3 การล้มข้าง จาโตฮ ซำเป็ง (jatuhSampung) มี 3 แบบ ดังนี้

6.3.1 จา โตฮ ซำ เป็ง ซำเบล ตีตุร (jatuh sampung sambil tidur) คือ การล้มข้างด้วยการนอน

6.3.2 จา โตฮ ซำ เป็ง ต็องงัน จองกอก (jatuh sampung degan jongkok) คือ การล้มข้างด้วยการนั่งแล้วล้มข้าง

6.3.3 จา โตฮ ซำ เป็ง ต็องงัน ปีร ตีรี (jatuh sampung degan berdiri) คือ การล้มข้างด้วยการยืนแล้วล้มข้าง

6.4 การล้มม้วนหน้า จาโตฮ ปูโง (jatuh punggung) เป็นการล้มหน้า ล้มข้าง และล้มหลังไปพร้อมๆ กันในท่าเดียว

7. ทำล้ม จาโตฮฮัน (jatuhan)

7.1 การกวาด ซาปูฮวัน (sapuan) คือ การทำล้มด้วยการใช้ขาช่วยเกี่ยวล้ม มี 6 กระบวนท่า ได้แก่

7.1.1 ซาปูฮวัน ต็อง กัก (sapuan tegak) คือ การทำล้มด้วยการเหวี่ยงขาเพื่อปิดขาคู่ต่อสู้

7.1.2 ซาปูฮวัน กือเปริก (sapuan kepret) คือ การทำลัมด้วยการปิดหรือตะบริเวณหน้าแข้งคู่ต่อสู้

7.1.3 ซาเบ็ต ตัน (sabetan) คือ การทำลัมด้วยการปิด ใช้ข้างฝ่าเท้าปิดหรือตะบริเวณข้อขาหรือหน้าแข้งล่าง

7.1.4 ซาปูฮวัน รือ บะห์ ดือ ปัน (sapuan rebah depan) คือ การกวาดหน้าโดยนั่งลงแล้วส่งขากวาดไปข้างหน้า ใช้ส่วนหน้าเท้าไปจนถึงหน้าแข้ง

7.1.5 ซาปูฮวัน รือ บะห์ ปือ ลากัง (sapuan rebah belakang) คือ การกวาดหลังต้องหันหลังให้คู่ต่อสู้แล้วนั่งลงหมุนตัวกวาด หรือปิดขาคู่ต่อสู้ ใช้บริเวณสันเท้าหรือหน้าแข้งส่วนล่างกวาดขาคู่ต่อสู้

7.1.6 เบเซ ตัน (besetan) คือ การทำลัมโดยการวางขาในลำตัวเหยียดออกนอกลำตัว ใช้บริเวณสันเท้าไปจนถึงหลังหน้าแข้งเพื่อทำลัม

7.2 การหนีบลัม กุนตังงัน (guntangan) คือ การทำลัมด้วยการกระโดดแล้วใช้ขาทั้งสองหนีบลำตัวคู่ต่อสู้ เพื่อทำลัม

8. การจับขา ตังกับปัน (tangkapan) คือ มี 2 กระจบวนท่า ดังนี้

8.1 การจับขาเข้าใน ตังกับปัน ดาลัม (tangkapan dalam) คือ การจับขาจากข้างในลำตัว ใช้แขนข้างเดียวจับขาอาศัยการดึงขาจากนอกลำตัวเข้าในลำตัว หรือจะใช้แขนทั้งสองข้างจับ

8.2 การจับขาออกนอก ตังกับปัน ลูวัวร์ (tangkapan luar) คือ การจับขาออกนอกลำตัว ใช้แขนข้างเดียวจับขาเท่านั้น เพราะแขนอีกข้างต้องช่วยพยุง หรือดัน หรือดึงลำตัวคู่ต่อสู้

9. การทำลัม บันเต็งงัน (bantingan) คือ การทำลัมหลังจากนักกีฬาสามารถจับขาคู่ต่อสู้ได้ ให้รีบเข้าใกล้ลำตัวคู่ต่อสู้ เพื่อผลัก ตัน หรือดึงลำตัวคู่ต่อสู้ มี 11 กระจบวนท่า ดังนี้

9.1 การทำลัม บันเต็งงัน เอ (bantingan "A")

9.2 การทำลัม บันเต็งงัน บี (bantingan "B")

9.3 การทำลัม บันเต็งงัน ซี (bantingan "C")

9.4 การทำลัม บันเต็งงัน ดี (bantingan "D")

9.5 การทำลัม บันเต็งงัน อี (bantingan "E")

9.6 การทำลัม บันเต็งงัน เอฟ (bantingan "F")

9.7 การทำลัม บันเต็งงัน จี (bantingan "G")

9.8 การทำลัม บันเต็งงัน เอช (bantingan "H")

9.9 การทำลัม บันเต็งงัน ไอ (bantingan "I")

9.10 การทำลัม บันเต็งงัน เจ (bantingan "J")

9.11 การทำลัม บันเต็งงัน เค (bantingan "K")

กีฬาปันจักสีลัดกับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ปัจจุบันหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีโครงการสานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นนโยบายของนายกรัฐมนตรีที่ให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการตั้งแต่ พุทธศักราช 2557 โครงการสานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาในจังหวัดชายแดนใต้ มีโรงเรียนที่ดำเนินการแล้ว 2 แห่ง ได้แก่ 1) โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์จังหวัดยะลา ซึ่งเปิดรับเยาวชนในพื้นที่ จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในแผนการเรียนวิทย์-กีฬา จำนวน 50 คน ในกีฬาประเภทต่างๆ คือ ฟุตบอล เซปักตะกร้อ ปันจักสีลัด มวย วอลเลย์บอล ซึ่งผลการดำเนินโครงการ พบว่า นักเรียนได้รับรางวัลชนะเลิศระดับประเทศ ระดับจังหวัด และระดับภาคเป็นจำนวนมาก 2) โรงเรียนรือเสาะชนูปถัมภ์ เปิดรับสอบนักเรียนเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 แผนวิทย์-กีฬา และศิลป์-กีฬา (เน้นการสื่อสารภาษาอังกฤษ) และจัด 3 ประเภทกีฬา คือ ฟุตซอล วอลเลย์บอล และฮอกกี้ โดยมีนักเรียนเข้าศึกษาจำนวน 60 คน ส่วนในปีการศึกษา 2559 รับสมัครนักเรียนจำนวน 80 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2559: ออนไลน์)

โครงการสานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นความร่วมมือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในด้าน ดังนี้

1. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จะให้ความร่วมมือในการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่นโยบาย แนวทางปฏิบัติโครงการสานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาจังหวัดชายแดนใต้ให้เข้าถึงเยาวชน ผู้ปกครอง คณาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องในจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างทั่วถึง รวมทั้งส่งเสริมการจัดหลักสูตรบูรณาการวิชาการและการกีฬาสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีความสามารถด้านกีฬาควบคู่กับด้านวิชาการ และสนับสนุนทุนการศึกษาให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายได้รับการส่งเสริมและพัฒนาตนเองตามศักยภาพจนจบในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-กีฬา และแผนการเรียนศิลป์ภาษา-กีฬา

2. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จะให้ความร่วมมือและสนับสนุนในการเตรียมความพร้อมและการจัดหาสถาบันอุดมศึกษาให้แก่เยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่มีความสามารถด้านกีฬาให้สามารถเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาตามศักยภาพและความสามารถ โดยจะสนับสนุนทุนการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา จนสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรในระดับปริญญาตรี

3. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จะให้ความร่วมมือและสนับสนุน ในการจัดหาสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ให้แก่เยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่มีความสามารถด้านกีฬาให้สามารถเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับปริญญาตรี ตามศักยภาพและความสามารถ โดยจะสนับสนุนทุนการศึกษาจนสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2559: ออนไลน์)

โครงการสานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นโครงการที่สร้างโอกาสให้กับนักเรียนที่มีทักษะความสามารถด้านกีฬา ได้เรียนตามความสนใจจากนโยบายของรัฐบาล พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ได้ดำเนินการโครงการ

“สานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาจังหวัดชายแดนใต้” ซึ่งเป็นการนำกีฬามาใช้พัฒนาเยาวชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ให้ได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ พัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพ มีศักยภาพ คุณธรรม จริยธรรม และความรักชาติ รวมถึงได้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ ความรู้ คุณธรรมนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี และสอดคล้องกับความต้องการของชุมชน ซึ่งหลักสูตรการศึกษาดังกล่าวไม่เพียงมุ่งความเป็นเลิศและฝึกฝนทักษะเพื่อการแข่งขัน หรือการเป็นนักกีฬาเท่านั้น แต่มุ่งให้นักเรียนมีทักษะกีฬาควบคู่กับด้านวิชาการ มีคุณภาพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่ดีรวมถึงเป็นเส้นทางเข้าสู่อาชีพเกี่ยวกับกีฬาได้ในอนาคต นำความรู้ความสามารถทั้งด้านวิชาการและทักษะกีฬาไปสู่การศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ ยกย่องคุณภาพชีวิตตนเองและครอบครัว ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้สนับสนุนทุนการศึกษา เพิ่มจำนวนแก่นักเรียนในโครงการ จนสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษากระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้นำการกีฬาเข้าสู่ระบบการศึกษา ด้วยการเปิดแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-กีฬา และศิลป-กีฬา (เน้นการสื่อสารภาษาอังกฤษ) เพื่อเสริมเข้าไปในแผนการเรียนเดิม โดยใช้หลักสูตรบูรณาการวิชาสามัญกับการกีฬา ที่จัดเป็นรายวิชาเพิ่มเติม เน้นรูปแบบที่มีความหลากหลายสอดคล้องกับอัตลักษณ์และวัฒนธรรม ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่ดำรงไว้ซึ่งความเป็นสากล ประกอบด้วย

1. โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ยะลา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา
2. โรงเรียนรือเสาะชนูปถัมภ์ อำเภอรือเสาะ จังหวัดนราธิวาส
3. โรงเรียนมัธยมสุโหงปาตี อำเภอสุโหงปาตี จังหวัดนราธิวาส
4. โรงเรียนโพธิ์ศรีราชศึกษา อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี
5. โรงเรียนนาทวีวิทยาคม อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา
6. โรงเรียนละงูพิทยาคม อำเภอละงู จังหวัดสตูล

โดยการจัดการเรียนการสอนตามแผนดังกล่าวมีการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติ พัฒนาทักษะด้านวิชาการและกีฬา อีกทั้งได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยการจัดการอบรมและศึกษาดูงานนอกสถานที่ โดยมุ่งเน้นเพิ่มศักยภาพด้านการกีฬา ทั้งการแข่งขันกีฬาระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครและนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ การเข้าชมการแข่งขันกีฬาระดับประเทศ การได้พบปะและรับฟังความคิดเห็นการถ่ายทอดประสบการณ์ของนักกีฬาทีมชาติซึ่งเป็นนักกีฬาอาชีพ รวมทั้งการเปิดโลกทัศน์ ด้านการศึกษาโดยการจัดกิจกรรมเข้ารับฟังการบรรยายและศึกษาดูงาน ในมหาวิทยาลัย ที่มีชื่อเสียงของประเทศ คือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยมหิดล การจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้ลักษณะของสังคมพหุวัฒนธรรม การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข รวมทั้งการจัดการให้นักเรียนได้ศึกษางานโครงการพระราชดำริ กิจกรรมดังกล่าวจะทำให้เด็กนักเรียนมีคุณภาพการศึกษาสูงขึ้น รับผิดชอบและมีเจตคติที่ดีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม มีความจงรักภักดีในพระมหากษัตริย์ และมีความภูมิใจในชาติไทยซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนในโครงการ เป็นเยาวชนต้นแบบที่ดีของเด็กและเยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไปในอนาคต (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2559: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

กีฬาปันจักสีกัดเป็นกีฬาหนึ่งจากหลายชนิดกีฬาสนับสนุนให้อยู่ในโครงการสานฝัน การกีฬาสู่ระบบการศึกษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งจะส่งผลดีต่อนักเรียนใน 5 จังหวัดชายแดนใต้ ที่มีความชื่นชอบในกีฬาปันจักสีกัด ได้มีโอกาสในการพัฒนาตนเอง โดยต้องเริ่มสะสมทักษะและ ประสบการณ์ตั้งแต่ระดับประถม และพัฒนาต่อยอดมาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อจะได้มีโอกาส ในการคัดเลือกเข้าเป็นนักเรียนในโครงการสานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษาจังหวัดชายแดน ภาคใต้ เพื่อสานฝันด้านกีฬาและนำกีฬาปันจักสีกัด และมีโอกาสในการรับทุนเพื่อการศึกษา ต่อจนถึงระดับอุดมศึกษา สามารถนำความรู้ความสามารถทั้งด้านวิชาการ และทักษะกีฬาไปสู่ การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพในอนาคต

กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 164-177) ได้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ดังนี้

สุขภาพ หรือ สุขภาวะ หมายถึง ภาวะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิต ทางสังคม และทางปัญญา หรือจิตวิญญาณ สุขภาพ หรือสุขภาวะจึงเป็นเรื่องสำคัญเพราะเกี่ยวข้องกับทุกมิติ ของชีวิต ซึ่งทุกคนควรจะได้เรียนรู้เรื่องสุขภาพ เพื่อจะได้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีเจตคติ คุณธรรมและค่านิยมที่เหมาะสม รวมทั้งมีทักษะปฏิบัติด้านสุขภาพจนเป็นนิสัย อันส่งผลให้สังคม โดยรวมมีคุณภาพ

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน

สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและ กีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญารวมทั้ง สมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา ประกอบด้วย

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องธรรมชาติ ของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ ปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตความสัมพันธ์เชื่อมโยง ในการทำงานของระบบต่างๆ ของร่างกาย รวมถึงวิถีปฏิบัติตนเพื่อให้เจริญเติบโตและมีพัฒนาการ ที่สมวัย

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องคุณค่าของตนเองและครอบครัว การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกทางเพศ การสร้างและ รักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น สุขปฏิบัติทางเพศ และทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ การเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา ทั้งประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล การปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ ข้อตกลงในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา และความมีน้ำใจนักกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลักและวิธีการเลือกบริโภคอาหาร ผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ และการป้องกันโรคทั้งโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ทั้งความเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ ความรุนแรง อันตรายจากการใช้ยาและสารเสพติด รวมถึงแนวทางในการสร้างเสริมความปลอดภัยในชีวิต

ซึ่งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้กำหนดตัวชี้วัดตามมาตรฐานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

มาตรฐานที่ พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

- ม.1/1 เพิ่มพูนความสามารถของตนตามหลักการเคลื่อนไหวที่ใช้ทักษะกลไก และทักษะพื้นฐานที่นำไปสู่การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา

- ม.1/2 เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากลประเภทบุคคลและทีมโดยใช้ทักษะพื้นฐานตามชนิดกีฬาอย่างละ 1 ชนิด

- ม.1/3 ร่วมกิจกรรมนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรม และนำหลักความรู้ที่ได้ไปเชื่อมโยงสัมพันธ์กับวิชาอื่น

- ม.2/1 นำผลการปฏิบัติตนเกี่ยวกับทักษะกลไกและทักษะการเคลื่อนไหวในการเล่นกีฬาจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายมาสรุปเป็นวิธีที่เหมาะสมในบริบทของตนเอง

- ม.2/2 เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากลทั้งประเภทบุคคลและทีมอย่างละ 1 ชนิด

- ม.2/3 เปรียบเทียบประสิทธิภาพของรูปแบบการเคลื่อนไหวที่ส่งผลต่อการเล่นกีฬาและกิจกรรมในชีวิตประจำวัน

- ม.2/4 ร่วมกิจกรรมนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรม และนำความรู้และหลักการที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันอย่างเป็นระบบ

- ม.3/1 เล่นกีฬาไทยและกีฬาสากลอย่างละ 1 ชนิด โดยใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับตนเองและทีม

- ม.3/2 นำหลักการ ความรู้และทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาไปใช้สร้างเสริมสุขภาพอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ

- ม.3/3 ร่วมกิจกรรมนันทนาการ อย่างน้อย 1 กิจกรรม และนำหลักความรู้วิธีการไปขยายผลการเรียนรู้ให้กับผู้อื่น

มาตรฐานที่ พ 3.2 ระวังการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการเล่นกีฬา

- ม.1/1 อธิบายความสำคัญของการออกกำลังกายและเล่นกีฬาจนเป็นวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

- ม.1/2 ออกกำลังกายและเลือกเข้าร่วมเล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจอย่างเต็มความสามารถ พร้อมทั้งมีการประเมินการเล่นของตนและผู้อื่น

- ม.1/3 ปฏิบัติตามกฎ กติกา และข้อตกลงตามชนิดกีฬาที่เลือกเล่น

- ม.1/4 วางแผนการรุกและการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเป็นระบบ

- ม.1/5 ร่วมมือในการเล่นกีฬาและการทำงานเป็นทีมอย่างสนุกสนาน

- ม.1/6 วิเคราะห์ เปรียบเทียบและยอมรับความแตกต่างระหว่างวิธีการเล่นกีฬาของตนเองและผู้อื่น
- ม.2/1 อธิบายสาเหตุการเปลี่ยนแปลงทางกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาที่เกิดจากการออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเป็นประจำจนเป็นวิถีชีวิต
- ม.2/2 เลือกเข้าร่วมกิจกรรมออกกำลังกาย เล่นกีฬาตามความถนัด ความสนใจ พร้อมทั้งวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง
- ม.2/3 มีวินัย ปฏิบัติตามกฎ กติกา และข้อตกลงในการเล่นกีฬาที่เลือก
- ม.2/4 วางแผนการรุก และการป้องกันในการเล่นกีฬาที่เลือกและนำไปใช้ในการเล่นอย่างเหมาะสมกับทีม
- ม.2/5 นำผลการปฏิบัติในการเล่นกีฬามาสรุปเป็นวิธีที่เหมาะสมกับตนเองด้วยความมุ่งมั่น
- ม.3/1 มีมารยาทในการเล่นและดูกีฬาด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา
- ม.3/2 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอและนำแนวคิดหลักการจากการเล่นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนด้วยความภาคภูมิใจ
- ม.3/3 ปฏิบัติตนตามกฎ กติกา และข้อตกลงในการเล่นตามชนิดกีฬาที่เลือกและนำแนวคิดที่ได้ไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนในสังคม
- ม.3/4 จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และใช้ในการเล่นกีฬาที่เลือก และตัดสินใจเลือกวิธีที่เหมาะสมกับทีมไปใช้ได้ตามสถานการณ์ของการเล่น
- ม.3/5 เสนอผลการพัฒนาสุขภาพของตนเองที่เกิดจากการออกกำลังกายและเล่นกีฬาเป็นประจำ

การวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา

กรรวิ บุญชัย (2555: 30) กล่าวว่า การวัด การประเมิน และการประเมินผลมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน การประเมินผลต้องใช้การวัด และเป้าหมายของการวัดคือการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อประกอบการประเมินผล เครื่องมือ ข้อทดสอบ แบบทดสอบในการใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในกระบวนการประเมินผล การแปลความหมายของข้อมูลขึ้นอยู่กับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ความสำเร็จของการประเมินผลขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้ แต่ถ้าข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมไว้นั้นขาดความเชื่อถือได้ไม่คงที่ และขาดความเที่ยงตรง การประเมินผลย่อมขาดความถูกต้องหรือแม่นยำ การวัดถือเป็นขั้นแรกของการประเมินผล การปรับปรุงการวัดจะส่งผลให้มีความแม่นยำในการประเมินผล

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 391) ได้กล่าวถึงการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาไว้ว่า การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษาคือการหาปริมาณของการพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการ และกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระมาตรฐานหรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ แล้วนำผลของการพัฒนาการที่ได้มานั้นมาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐาน หรือคุณภาพอย่างอื่น เพื่อดูว่าผลของพัฒนาการที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนนั้นดีหรือไม่ดี ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร

ส่วนวรรณรัตน์ อังสุประเสริฐ (2542: 16-17) และพิชิต ภูติจันทร์ (2547: 3-5) กล่าวถึง การประเมินผลทางพลศึกษาว่า การวัดผลทางพลศึกษา เป็นการใช้เครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อตรวจสอบกระบวนการวัดหรือเทคนิคในการแสดงผลถึงระดับความสามารถให้ได้ข้อมูลที่เป็น ปริมาณหรือคุณภาพที่มีความหมายแทนพฤติกรรม หรือแทนผลงานที่แต่ละคนแสดงออกมา เช่น การวัดส่วนสูง การชั่งน้ำหนัก การให้คะแนน การตอบข้อสอบของผู้เรียน ว่ามีความเปลี่ยนแปลงไป ในทางที่ดีขึ้นหรือลดลงมากน้อยเพียงใด ดังนั้น เครื่องมือที่จะนำมาใช้ในการวัดผล จึงต้องเป็น เครื่องมือที่มีคุณภาพน่าเชื่อถือ ส่วนการประเมินผล คือ การนำข้อมูลที่ได้มาจากการวัดผล เพื่อหา ข้อสรุป หรือเป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ นำมาเปรียบเทียบกับพิจารณา ให้รอบคอบ ต้องสอดคล้องกับจุดหมาย กำหนดจุดหมายให้ชัดเจน และสามารถนำมาทดสอบได้ แล้ว จึงสรุปผลออกมาว่า ผ่านหรือตก เก่งหรืออ่อน หรือได้เกรดอะไร เป็นต้น เครื่องมือที่ใช้ต้องมีคุณภาพ การประเมินผลเป็นการตัดสินคุณค่าของคุณลักษณะที่ต้องการวัด ซึ่งการตัดสินว่าคุณลักษณะใดดี หรือไม่เพียงใด

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินผลนั้นมีความสัมพันธ์กัน เพราะการประเมินผลจำเป็นต้อง ใช้การวัด โดยการวัดเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ และนำผลนั้นมาประเมิน ด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐาน เพื่อดูว่าแบบทดสอบนั้นดีหรือไม่ ควรปรับปรุงแก้ไข อย่างไร

ในการวัดและประเมินผลทางพลศึกษานั้น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ควรต้องพิจารณาสาระ มาตรฐานและตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา จุดประสงค์ของพลศึกษา และองค์ความรู้ทางพลศึกษา กรรวิ บุญชัย (2555: 7-12) กล่าวว่า องค์ความรู้ทางพลศึกษา สามารถแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ พุทธิพิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัย และสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับสุขภาพพิสัย

พุทธิพิสัย

การพัฒนาด้านความรู้และความเข้าใจเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญของพลศึกษา วิทยาศาสตร์ ออกกำลังกาย และโปรแกรมพลศึกษาในสถานที่ต่าง ๆ มีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของ มนุษย์ รวมถึงองค์ความรู้ในสาขาวิชาชีพนี

การเรียนรู้เกี่ยวกับกิจกรรมทางกายจะเกี่ยวข้องกับความรู้อีกหลาย ผู้เรียนต้องเข้าใจ เกี่ยวกับเทคนิค ทักษะที่ได้เรียนรู้และสามารถถ่ายทอดความรู้เหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม การเคลื่อนไหว อย่างกลมกลืนเนื้อหาเกี่ยวกับหลักและแนวคิดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว เพื่อสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล และสามารถนำไปใช้ในสภาพการณ์ใหม่ๆ ครูผู้สอนสามารถใช้กิจกรรมสมรรถภาพในการพัฒนาความรู้ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ระดับสมรรถภาพ ทางกายของตน สามารถใช้ความรู้ในการสร้างโปรแกรมการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับตัวเอง เห็นได้ว่า วิชาพลศึกษาจะช่วยเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของมนุษย์ สมรรถภาพ และกีฬาเพื่อ ส่งเสริมพื้นฐานในการเข้าร่วมตลอดชีวิต

จิตพิสัย

องค์ความรู้ด้านนี้ประกอบด้วยความรู้สึก ค่านิยม ความซาบซึ้ง กิริยาท่าทาง และอุปนิสัย หรือความประพฤติ โปรแกรมพลศึกษา วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬาที่มีคุณภาพสามารถ สร้างเสริมด้านจิตพิสัยได้

การพัฒนาด้านสังคมด้วยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ได้ต่อบุคคลอื่น ๆ หรือเพื่อนร่วมชั้นในการเรียนพลศึกษา ให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่นมากกว่ารายวิชาอื่น ๆ โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน หรือระหว่างโรงเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ ทำงานเป็นทีมแข่งขันอย่างยุติธรรม มีความรับผิดชอบ และเคารพบุคคลอื่น

ในการเรียนการสอนพลศึกษายังสามารถส่งเสริมแนวคิดของตนเองในทางบวก การเห็นคุณค่าของตนเองและเคารพตนเอง จากการเรียนวิชาพลศึกษาจะเห็นได้ว่า การพัฒนาความสามารถ ในทักษะกีฬาต่างๆ และท้าทายนักเรียนให้พัฒนาในระดับที่สูงขึ้น ส่งเสริมความสำเร็จในการเข้าร่วม กิจกรรมหรือโปรแกรมพลศึกษา วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬาสร้างความมั่นใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย

ทักษะพิสัย

วัตถุประสงค์ในส่วนของทักษะพิสัยเพื่อแสดงถึงการพัฒนาซึ่งเป็นพื้นฐานของโปรแกรม กิจกรรมทางกาย ส่วนจุดประสงค์ที่รองลงไปคือเน้นการมีทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ความสามารถในการรับรู้ และวัตถุประสงค์ขั้นต่อไปคือ การพัฒนาสมรรถภาพทางกาย และทักษะการเคลื่อนไหวขั้นสูง ตลอดจนการสร้างสรรค้ในการเคลื่อนไหว

ทักษะพิสัย เป็นหลักส่วนใหญ่ที่เน้นในวิชาซีพพลศึกษา การพัฒนาด้านทักษะพิสัยของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งที่สนับสนุนเบื้องต้นต่อหลักสูตรของโรงเรียน การพัฒนาด้านนี้เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ 2 ประการ คือ การพัฒนาด้านทักษะกลไก และการพัฒนาสมรรถภาพทางกาย

พลศึกษาเป็นวิชาเดียวที่ช่วยพัฒนาทักษะกลไกของนักเรียน หลักสูตรที่มีการพัฒนาขึ้นตามลำดับจากความสามารถในการเคลื่อนไหวเบื้องต้นไปสู่ความสามารถทักษะทางการกีฬา นักเรียนมีโอกาสในการเรียนรู้การปรับปรุงการเคลื่อนไหวไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ถึงแม้ว่าหลักสูตรวิชาพลศึกษามีจำนวนมากที่เน้นการส่งเสริมสมรรถภาพ แต่การพัฒนาทักษะกลไกก็ยังคงเป็นส่วนสำคัญ

กรรวิ บุญชัย (2555: 10-12) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้ ผู้สอนควรได้พิจารณาจุดหมายของหลักสูตรในส่วนที่เป็นกลุ่มสาระสุขภาพและพลศึกษาที่ต้องพิจารณา คือ ข้อ 3 “มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีมีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย” ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนและการประเมินผลการเรียนรู้ และเมื่อพิจารณาเป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนปัจจุบันมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวการออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

เกณฑ์ในการเลือกแบบทดสอบ

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่ามีความหมายของแบบทดสอบไว้ ดังนี้

อุทุมพร ทองอุไทย จามรमान (2545: 8) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบได้แก่ เครื่องมือตรวจสอบทางการศึกษาที่กระตุ้นสมองให้แสดงพฤติกรรมออกมาในเชิงความสามารถของบุคคลนั้น ๆ ประกอบด้วย ข้อสอบจำนวนหนึ่ง ซึ่งข้อสอบได้แก่ ข้อความหรือข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับจุดมุ่งหมายในการทดสอบ และเนื้อหาสาระที่ทดสอบเฉพาะอย่างและเกี่ยวข้องกับบุคคลที่ถูกทดสอบ

นาคิน คำศรี (2547: 15) ได้กล่าวถึงว่า แบบทดสอบ การวัดและการประเมินผล ถือเป็นกระบวนการที่สำคัญต่อวิชาชีพลูกศึกษา เพราะการวัดและประเมินผลสามารถบอกถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักเรียนและการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้สอนทุกคน

กรรวิ บุญชัย (2562: 147) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบ (test) หมายถึง เครื่องมือ (instrument, tool) โพรโตคอล (protocol) หรือเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการวัดทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพของลักษณะนิสัยและความสนใจ มีแบบทดสอบหลากหลายที่สามารถหาได้เพื่อนำมาประเมินองค์ความรู้ทางพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การออกกำลังกาย ไม่ว่าจะผู้สอนจะสร้างแบบทดสอบขึ้นใช้เองหรือใช้แบบทดสอบที่มีอยู่ ควรพิจารณาคุณสมบัติหรือเกณฑ์ที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ คุณสมบัติหรือเกณฑ์นั้น ได้แก่ ความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อถือได้ (reliability) ถ้าขาดคุณสมบัติ 2 ประการดังกล่าวทำให้ได้ข้อมูลจากการทดสอบมีความแม่นยำน้อย

จากนิยามของแบบทดสอบ สรุปได้ว่า แบบทดสอบ คือ วิธีการวัดที่ต้องมีระบบแบบแผน ซึ่งทำขึ้นเพื่อใช้วัดความรู้ทักษะความสามารถ แล้วนำผลจากการวัดไปเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ณ เวลาหนึ่งหรือของบุคคลคนเดียวหรือหลายคนในเวลาต่างกัน ซึ่งการวัดอาจจะวัดความรู้ พฤติกรรม ทักษะการปฏิบัติ เป็นต้น แต่แบบทดสอบนั้นต้องมีคุณสมบัติ 2 ประการ คือ ความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อถือได้ (reliability)

ความเที่ยงตรง

ความเที่ยงตรง (validity) ในสาขาวิชาสุขภาพและพลศึกษา หมายถึง แบบทดสอบหรือเครื่องมือทดสอบนั้นวัดในสิ่งที่ต้องการวัด การใช้ในความหมายดังกล่าว ตัวอย่าง เช่น การดันพื้น ถือว่าถูกต้องในการวัดความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อแขนและไหล่ เพราะว่าความแข็งแรง และความอดทนของกล้ามเนื้อแขนและไหล่มีความจำเป็นในการทำดันพื้น ความหมายของความเที่ยงตรงของแบบทดสอบในอีกแบบหนึ่ง คือในระดับการตีความของคะแนน ซึ่งขึ้นอยู่กับคะแนนที่ถูกต้องของการทดสอบ ดังนั้นจากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว การแปลความหมายของความแข็งแรงและความอดทนของแขนและไหล่ (shoulder girdle) ขึ้นอยู่กับคะแนนของการทำ การดันพื้นที่ต้อง การมีความเที่ยงตรงนั้น คะแนนของการทดสอบต้องมีความเชื่อถือได้ แต่การมีความเชื่อถือได้ไม่ได้ประกันว่าการทดสอบนั้นมีความเที่ยงตรง (กรรวิ บุญชัย. 2562: 153)

ชนิดและการประเมินความเที่ยงตรง

กรรวิ บุญชัย (2562: 155-163) ได้สรุปชนิดและการประเมินความเที่ยงตรงไว้ดังต่อไปนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ในสาขาวิชาพลศึกษา เรียกว่า หลักฐานความเที่ยงตรงเชิงตรรกวิทยา (logical validity evidence) เป็นการตรวจสอบความสามารถที่จะทำการวัดและตัดสินใจว่าแบบทดสอบหรือเครื่องมือยอมรับคะแนนจากการวัดองค์ประกอบของทักษะที่

สำคัญ พิจารณารายการทดสอบว่าองค์ประกอบที่ระบุไว้นั้นมีการวัดจริงๆ หรือเปล่าและการให้คะแนนในการทดสอบเพื่อว่า คะแนนที่ดีที่สุดแสดงถึงความสามารถใกล้เคียงข้อกำหนดของความสามารถที่ดีในการสร้างความเที่ยงตรงนี้ก็ด้วยการตรวจสอบประสิทธิภาพที่ถูกต้องและประเมินว่า แบบทดสอบหรือเครื่องมือยอมรับคะแนนจากการวัดหรือไม่ ตัวอย่างเช่น ข้อสอบข้อเขียน การยอมรับคะแนนขึ้นอยู่กับความตีความหมายที่เที่ยงตรงสามารถทำได้เมื่อข้อคำถามมีความเชื่อถือได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่สอน และจุดประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้ นี่ก็จุดเริ่มต้นของหลักฐานความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2. ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ (criterion validity) ความเที่ยงตรงตามเกณฑ์หาได้จากการนำคะแนนไปหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการทดสอบกับเกณฑ์ที่ระบุไว้ วิธีการนี้เป็นการหาหลักฐานความเที่ยงตรงแบบดั้งเดิม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ คือค่า r ด้วยการใช้ Pearson product-moment correlation coefficient หรือใช้สถิติอื่นที่หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทดสอบและเกณฑ์ในการวัดที่ประสบความสำเร็จแล้ว ผลของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หรือสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเที่ยงตรง (validity coefficient) เป็นการประมาณความเที่ยงตรงของการตีความขึ้นอยู่กับคะแนนของการทดสอบ เมื่อค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลมีค่าใกล้ 1 หมายความว่า ข้อมูลมีความสัมพันธ์ต่อกันในระดับสูง บอกได้ว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรง และเมื่อค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเข้าใกล้ 0 ก็หมายความว่าข้อมูลมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำหรือแบบทดสอบนั้นมีความเที่ยงตรงน้อย

3. ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (construct validity) ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างหมายถึง ระดับของแบบทดสอบที่วัดคุณลักษณะหรือลักษณะนิสัยได้อย่างแม่นยำ ซึ่งไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งใช้ในรูปนามธรรม (ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง) มากกว่ารูปธรรม ตัวอย่างของการวัดด้านต่าง ๆ เช่น ความวิตกกังวล เจตคติที่มีต่อกิจกรรมทางกาย หรือความสามารถรวมทั้งหมดในการเล่นกีฬา

ความเชื่อถือได้

ความเชื่อถือได้ (reliability) หมายถึง ความคงที่ (consistency หรือ repeatability) ของแบบทดสอบ ถ้านักเรียนได้รับการทดสอบ 2 ครั้งในเวลาห่างกัน 2 วันโดยใช้ข้อสอบเดียวกัน คะแนนที่ได้จะเหมือนกัน แบบทดสอบที่มีความเชื่อถือได้จะให้ผลคะแนนคงที่ และแม่นยำเช่นเดียวกัน คุณลักษณะหรือลักษณะนิสัยบางอย่างสามารถวัดได้คงที่มากกว่าลักษณะอื่น ๆ ความสูงหรือน้ำหนักของบุคคลสามารถวัดได้อย่างแม่นยำ แม้จะทำการวัดหลายครั้งผลที่ได้ก็ไม่แตกต่างกันมากในทางตรงกันข้าม เวลาในการวิ่งระยะทาง 1 ไมล์อาจจะเปลี่ยนแปลงจากการทดสอบหลาย ๆ ครั้ง การวัดที่มีความเชื่อถือได้สามารถที่จะทำซ้ำด้วยการได้ผลเหมือนเดิม คะแนนมีความคงที่ กล่าวได้ว่าไม่ว่าจะทำทดสอบกี่ครั้งให้ผลเหมือนกัน ประเด็นสำคัญคือ นักเรียนกลุ่มหนึ่งทำการทดสอบ 2 ครั้ง คะแนนอาจจะไม่เท่ากันทั้งหมด แต่ใกล้เคียงกัน แบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง ควรมีความเชื่อถือได้สูงหรือถ้าคะแนนของการทดสอบไม่มีความเชื่อถือได้ ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบก็มีข้อจำกัดวิธีการที่นำมาใช้ในการประเมินความเชื่อถือได้ คือ การทดสอบซ้ำ (กรรวิ บุญชัย. 2562: 148)

การทดสอบซ้ำ

การทดสอบซ้ำ (test-retest method) คือ วิธีดำเนินการในการทดสอบครั้งที่ 1 บันทึกคะแนนไว้ เว้นระยะพอสมควร และมีการดำเนินการทดสอบนั้นอีกครั้งหนึ่ง โดยวิธีการสภาพต่าง ๆ เหมือนกับการทดสอบในครั้งแรก นำข้อมูลทั้งสองชุดมาหาความสัมพันธ์ โดยใช้วิธีการของเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation: PPM) ด้วยการวัด 2 ครั้งที่มีความอิสระต่อกัน หรือใช้วิธีดำเนินการระหว่าง 2 กลุ่ม (interclass correlation) ด้วยการวัด PPM ถ้าหากว่ากลุ่มตัวอย่างชุดเดียวกันได้รับการทดสอบ 2 ครั้ง เพื่อประเมินสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ วิธีดังกล่าวนี้ต้องการดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดิม 2 ครั้งโดยใช้แบบทดสอบเดิม ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ยิ่งสูง ความเชื่อถือได้ยิ่งดี ค่าของความเชื่อถือได้ ควรจะได้ประมาณ .70 หรือมากกว่า ส่วนที่สำคัญในการประเมินความเชื่อถือได้ คือ ช่วงระยะเวลาในการดำเนินการทดสอบในครั้งแรกกับครั้งที่ 2 ช่วงเวลาดังกล่าวต้องพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ทำการวัดและองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น โภชนาการ การเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย การทดสอบซ้ำเป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดในการประเมินความเชื่อถือได้สำหรับตัวแปรที่มีการวัดคงที่ หรือตัวแปรที่วัดหรือลักษณะซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาค่อนข้างช้า ช่วงระยะเวลาในการดำเนินการทดสอบครั้งที่ 1 และ 2 ไม่ควรน้อยกว่า 7-8 วัน หรือไม่ควรมากกว่า 21-22 วัน (กรรวิ บุญชัย. 2562: 149)

จากการศึกษาข้อมูลสามารถสรุปได้ว่า แบบทดสอบที่ดี จะต้องสามารถวัดสิ่งที่ต้องการได้จริง ๆ มีความเที่ยงตรง และมีความเชื่อถือได้

ชาตรี พรหมพุทธ (2555. 31-32; อ้างอิงจาก Willgoose. 1961. **Evaluation in Health Education and Physical Education.** unpagged) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบและให้ข้อเสนอแนะในแต่ละขั้นตอนในการสร้างไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกสถานการณ์ทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติรายการทดสอบทุกรายการควรจะวัดทักษะที่เป็นทักษะเบื้องต้น คือ มีความง่าย และไม่ซับซ้อน แบบทดสอบควรจะวัดการทดสอบเพียงคนเดียวในขณะปฏิบัติ รายการทดสอบควรจะวัดความสามารถที่คล้ายกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด

ขั้นที่ 2 หาความเชื่อมั่นแต่ละรายการทดสอบ

ขั้นที่ 3 หาความเป็นปรนัยของแต่ละรายการทดสอบ

ขั้นที่ 4 เลือกหาตัวที่จะเป็นเกณฑ์ในการหาความเที่ยงตรงกับตัวเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 5 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเที่ยงตรงกับเกณฑ์ของแบบทดสอบ

ขั้นที่ 6 คำนวณค่าสหสัมพันธ์ภายในระหว่างรายการทดสอบทั้งหมด

ขั้นที่ 7 จัดลำดับรายการทดสอบให้เหมาะสมจากการคำนวณในขั้นที่ 6

ขั้นที่ 8 คำนวณสูตรสำหรับการทดสอบเพื่อดำเนินการในเรื่องคะแนน

ขั้นที่ 9 ตั้งเกณฑ์ปกติสำหรับแบบทดสอบ

สำหรับมาตรฐานการประเมินความเที่ยงตรง และความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ Kirkendall; at al. (กรรวิ บุญชัย; วิชาญ มะวิญชร; และ บุญเลิศ อุทยานิก. 2559. 93; อ้างอิงจาก Kirkendall; at al. 1980. **Measurement for Evaluation in Physical Educator.** p. 71-79) ได้เสนอมาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไว้ดังตาราง 2.1

ตาราง 2.1 แสดงมาตรฐานการประเมินผลสัมฤทธิ์สัมพัทธ์

สัมประสิทธิ์สัมพัทธ์	ความเที่ยงตรง	ความเชื่อถือได้
ดีมาก	0.80 – 1.00	0.90 – 1.00
ดี	0.70 – 0.79	0.80 – 0.89
ยอมรับ	0.50 – 0.69	0.60 – 0.79
ต่ำ	0.00 – 0.49	0.00 – 0.59

ที่มา: กรรวิ บุญชัย; วิชาญ มะวิญชร; และ บุญเลิศ อุทยานิก (2559. 93)

การประเมินทางเลือกและการประเมินตามสภาพจริง

การประเมินทางเลือก (alternative assessment)

การประเมินทางเลือก หรือการประเมินความสามารถ หมายถึง รูปแบบการประเมินที่แตกต่างจากการประเมินที่เคยปฏิบัติกันมา หรือตามจารีตประเพณี (traditional test) เช่น การตอบแบบถูกผิด เลือกลงข้อสอบแบบอัตนัย หรือใช้แบบทดสอบมาตรฐาน ตัวอย่างของการประเมินทางเลือก ได้แก่ โครงการหรือโครงการ (projects) แฟ้มสะสมงาน (portfolio) การจดบันทึก (logs) สมุดรายงานหรือจูลสาร (journals) งานเฉพาะกรณี หรือเฉพาะเหตุการณ์ (even tasks) การสังเกต (observation) แบบสำรวจรายการ (checklists) และมาตรวัดประมาณค่า (rating scales) การประเมินผลในลักษณะนี้อนุญาตให้ผู้เรียนสร้างชิ้นงานหรือผลงาน เช่น การวาดภาพการเตะที่ถูกต้อง การจัดทำวีดิทัศน์สำหรับทักษะกีฬาเฉพาะอย่าง เป็นต้น รูปแบบของการประเมินทางเลือกแบบหนึ่งที่ได้รับนิยามที่เพิ่มขึ้น คือการประเมินตามสภาพจริง (กรรวิ บุญชัย. 2562: 180-181)

การประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment)

การประเมินตามสภาพจริงเป็นการประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ผลการประเมินที่สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน จึงควรใช้การประเมินความสามารถรวมกับการประเมินด้วยวิธีการอื่น ๆ ภาระงาน (tasks) ควรสะท้อนสภาพความเป็นจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง (real-life) มากกว่าการปฏิบัติกิจกรรมทั่วไป ดังนั้น การประเมินตามสภาพจริงจะต้องออกแบบการจัดการเรียนรู้ และการประเมินผลไปด้วยกันและกำหนดเกณฑ์การประเมิน (scoring rubrics) ให้สอดคล้องหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง การประเมินตามสภาพจริงอาจจะรวมการทดสอบที่เคยปฏิบัติกันมา เช่น ข้อสอบวัดความรู้ แบบทดสอบทักษะเชิงปริมาณ และการประเมินทางเลือก (กรรวิ บุญชัย. 2562: 181; อ้างอิงจาก สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2553. แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551. หน้า 88)

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ และ กุลยา ตันติผวาชีวะ (2542: 42) กล่าวว่า การประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) หมายถึง กระบวนการเก็บสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเกี่ยวกับระดับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การเก็บข้อมูลนี้ผู้สอนต้องเก็บมาจากผลงานจริงของผู้เรียนที่ผู้เรียนได้กระทำประกอบการเรียนหรือเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน และการปฏิบัติจริงในห้องเรียน ซึ่งแบบดั้งเดิมนั้น ผู้สอนจะประเมินด้วยแบบทดสอบมากกว่าการประเมินสภาพจริง เช่นเดียวกับวิชาพลศึกษา ทั้งที่เป็นวิชาของการพัฒนาทักษะทางกาย แต่ผู้สอนใช้แบบทดสอบให้ผู้เรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ แบบทดสอบที่ให้คะแนนจากเครื่องตรวจหรือแบบทดสอบทักษะกีฬาที่เป็นมาตรฐาน และแบบทดสอบสมรรถภาพไม่เป็นตัวบ่งบอกที่ดีถึงสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ เช่น การให้ผู้เรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่ผู้สอนกำหนดให้ทักษะพื้นฐาน และความรู้ทั่วไปไม่สามารถที่จะวัดทักษะการสอนได้ ดังนั้นเทคนิคการประเมินตามสภาพจริง ต้องมีการประเมินระดับ (degree) ที่ผู้เรียนและผู้สอนปฏิบัติได้จริงในพลศึกษา

อย่างไรก็ตามในสาขาวิชาพลศึกษา เครื่องมือในการประเมินทางเลือก เช่น แฟ้มสะสมงาน การบันทึกของผู้เรียนมีการใช้มากกว่าแบบทดสอบทักษะที่ใช้กันมา หรือข้อสอบแบบเลือกตอบในสาขาวิชาพลศึกษาและกีฬา การประเมินตามสภาพจริง ใช้ในการอธิบายการประเมินงานในบริบทของเกมหรือกีฬา และวัดความสามารถในการเล่นมากกว่าการแยกทักษะ

ลักษณะของการประเมินตามสภาพจริง

กรรวิ บุญชัย (2562: 181-182; อ้างอิงจาก Baumgartner, et al. 2007. *Measurement for evaluation in physical education and exercise science*. p 141) ได้อธิบายลักษณะของการประเมินตามสภาพจริงไว้ดังนี้

1. การประเมินตามสภาพจริงควรสะท้อนสภาพความเป็นจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง ในการสอบข้อสอบแบบเลือกตอบเกี่ยวกับกติกาของกีฬาเทนนิส จะมีกี่ครั้งที่นักเรียนถูกถามเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริง อาจมีความหมายมากถ้าการประเมินเป็นกระจกว่าผู้เรียนจะทำตามสภาพที่เป็นจริงหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริง การประเมินผู้เรียนเกี่ยวกับเกมซึ่งผู้เรียนจะใช้กติกา กลยุทธ์ หรือยุทธวิธีและทักษะ ดูว่าน่าจะเหมาะสมมากกว่า
2. การประเมินตามสภาพจริงต้องการให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระดับสูง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนนำแนวคิดที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้ หลังจากทดสอบนักเรียนในหัวข้อเกี่ยวกับความรู้เรื่องกติกาและยุทธวิธี การประเมินตามสภาพจริงสามารถประเมินว่าผู้เรียนใช้ความรู้ดังกล่าวในสภาพที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงอย่างไร
3. ผู้เรียนทราบมาตรฐานการประเมินตั้งแต่เริ่มต้น การประเมินตามสภาพจริงเกี่ยวข้องกับการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน หรือมาตรฐานเพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมินด้วยการรู้เกณฑ์ล่วงหน้า ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับความก้าวหน้า ลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่เอกลักษณ์ของการประเมินตามสภาพจริง ครูพลศึกษาหลายคนได้ทำบ่อย ๆ ในการทดสอบทักษะและสมรรถภาพทางกาย
4. การประเมินตามสภาพจริงเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร เมื่อใช้การประเมินตามสภาพจริงมากขึ้น ครูควรได้รับการอบรมถึงการทดสอบ ถึงแม้ว่าผู้สอนหลายคนอาจจะพิจารณาว่าสิ่งนี้ไม่เป็นที่พึงประสงค์

5. ผู้เรียนมักจะนำเสนอ เผยแพร่ส่วนที่สำคัญของการประเมินตามสภาพจริง ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความภูมิใจในงานที่ทำการนำเสนออาจจะในชั้นเรียนของตัวเอง และโรงเรียนอื่น ๆ หรือชั้นเรียนอื่น ๆ

6. มีการเน้นทั้งกระบวนการและผลผลิต คำตอบที่สำคัญ คือ ผู้เรียนบรรลุถึงคำตอบที่ถูกต้องอย่างไร ด้วยการเน้นผลผลิตเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนอาจจะได้การตรวจรางวัลสำหรับการใช้เทคนิคที่ไม่ดี ในกีฬาบาสเกตบอล ผู้เรียนอาจใช้เทคนิคไม่ดี ฉะนั้นยังทำคะแนนได้มากเพราะมีรูปร่างสูงกว่าคนอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม แบบทดสอบมาตรฐานมีประโยชน์สำหรับการประเมินแบบเป็นระยะ เป็นข้อมูลย้อนกลับสำหรับผู้เรียน ครูผู้สอนที่มีประสิทธิภาพจะใช้การประสมประสานทั้งการประเมินทางเลือกและใช้เทคนิคการประเมินตามแนวปฏิบัติกันมาหรือตามจารีตประเพณี แต่มีประเด็นสำคัญ 2 ประการที่ควรได้รับการพิจารณา คือ ความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ต้องรักษาไว้ ความเที่ยงตรงคือ สามารถวัดได้อย่างเที่ยงตรงในสิ่งที่ต้องการวัด ส่วนความเชื่อถือได้คือความคงที่ในการวัด ในการสร้างเครื่องมือทางเลือกนั้นผู้สร้างเครื่องมือต้องคำนึงถึงความสำคัญของทั้งความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้

ชนิดของเครื่องมือการประเมินทางเลือก

เกณฑ์การประเมิน (rubrics)

คำว่า “รูบิก” (rubrics) หรือ “เกณฑ์การให้คะแนน” (scoring rubrics) หมายถึง แนวทางในการประเมินงานของผู้เรียน รูบิกช่วยให้ครูสามารถเปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนกับเกณฑ์ที่ระบุในรูบิกในระดับต่างๆ รูบิกมีระดับสำหรับการประเมินความสามารถ แต่ส่วนใหญ่มีช่วงจาก 3 ระดับ คือ ระดับดีเด่น (outstanding) ระดับยอมรับ (acceptable) และระดับไม่ยอมรับ (unacceptable) ถึง 5 ระดับ คือ ยอดเยี่ยม (excellent) ดี (good) พอใช้ (satisfactory) พอดี (fair) และไม่ดี (poor) รูบิกหลักที่ใช้ในสาขาวิชาพลศึกษา มี 4 ประเภท คือ รายการตรวจสอบ (checklist) รูบิกแบบกำหนดคะแนน (point system rubrics) รูบิกแบบองค์รวมซึ่งกำหนดเกณฑ์ในภาพรวม (holistic rubrics) และรูบิกการวิเคราะห์หรือแยกส่วน (analytic rubrics) โดยกำหนดเกณฑ์แยกเป็นส่วน ๆ อย่างไรก็ตามการประเมินผลตามสภาพจริงตอนนี้ใช้เกณฑ์การให้คะแนนหรือรูบิก (rubrics) ช่วยให้ครูสามารถประเมินความสามารถของนักเรียนในบริบทต่างๆ ได้อย่างมีคุณภาพ ในการประเมินตามสภาพจริง ผู้ประเมินควรกำหนดเกณฑ์การประเมินและผู้เรียนควรได้ทราบเกี่ยวกับเกณฑ์ประเมินนั้นก่อนการลงมือปฏิบัติงาน เกณฑ์การประเมินเป็นแนวทางในการให้คะแนนที่เกิดจากการรวมมาตรฐาน ประเมินค่า และเกณฑ์การให้คะแนน (กรรวิ บุญชัย. 2562: 186-187)

เป้าหมายของการใช้รูบิก

กรรวิ บุญชัย (2562: 181-182) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของรูบิกไว้ดังต่อไปนี้

1. รูบิกช่วยให้ครูวางแผนว่าจะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายได้อย่างไร สังเกตการแข่งขันฟุตบอลของชั้นเรียนในตอนท้ายของหน่วยการเรียนรู้การสอน ขณะที่ครูสังเกต ครูจะเห็นระดับทักษะที่แตกต่างกัน ผู้เรียนบางคนแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจที่สมบูรณ์ของกฎกติกา ขณะที่คนอื่นดูเหมือนจะไม่รู้จักกติกาพื้นฐาน ครูจะตัดสินใจได้อย่างไรว่าทักษะใดควรได้รับการประเมิน ผู้เรียนควรมีทัศนคติ เช่น ความกระตือรือร้นและการร่วมมือกันเพียงใด รูบิกจะช่วยประเมินช่วง (range) ความสามารถนี้

ได้อย่างเป็นธรรมชาติ รูบิกยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ครูคาดหวัง แสดงหรือให้ผู้เรียนเข้าใจก่อนเพื่อไม่ให้มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการประเมินการเล่นของผู้เรียน

2. รูบิกจะสื่อสารกับผู้เรียนว่าอะไรคือสิ่งที่เป็นเลิศและวิธีการประเมินผลงานของตนเองเป็นอย่างไร สมมติว่าครูให้ผู้เรียนออกแบบวิธีการออกกำลังกายเป็นประจำ (routine) สำหรับกีฬายิมนาสติก ครูจะต้องกำหนดระดับประสิทธิภาพสูงสุดของความสามารถและแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าพวกเขาจะอยู่ ณ ตำแหน่งใดเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนเกี่ยวกับเกรดของพวกเขาบ่อยครั้งครูมีความคิดที่ชัดเจนพอสมควรว่าประสิทธิภาพสูงสุดคืออะไร แต่รายละเอียดและวิธีแยกแยะระหว่างระดับประสิทธิภาพไม่ชัดเจน รูบิกช่วยให้การตัดสินใจของครูได้อย่างยุติธรรมและเท่าเทียมกัน

3. รูบิกสื่อสารเป้าหมายและประสิทธิผลกับพ่อแม่และคนอื่นๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น ครูต้องให้คะแนนที่สามารถรักษาไว้ได้ แม้ว่าเราจะเห็นได้ชัดว่าผู้เรียนสมควรที่จะทราบว่าจะระดับเกรดได้รับการประเมินอย่างไร พ่อแม่และผู้บริหารโรงเรียนให้บริการอย่างดีด้วยการทำความเข้าใจว่าเกรดของผู้เรียนตัดสินอย่างไร รูบิกจะให้ภาพที่ชัดเจนว่าครูได้คิดไตร่ตรองงานที่มอบหมายและจะให้คะแนนอย่างไร

4. รูบิกช่วยครูหรือผู้ให้คะแนนคนอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้อง เป็นกลางและสม่ำเสมอในการให้คะแนน การใช้รูบิกช่วยให้ครูมีความถูกต้องในการที่ครูมองลักษณะของความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน การมีรายการมาตรฐานเพื่อช่วยให้ครูมีจุดเน้นและคงเส้นคงวา ผู้เรียนควรได้รับการฝึกอบรมเพื่อช่วยในการประเมินผลความสามารถของผู้เรียน แต่อาจนำไปสู่ความกังวลประเด็นที่สอง คือ ถ้าผู้เรียนไม่คงเส้นคงวากับการให้คะแนน ความน่าเชื่อถือได้ของการประเมินอาจจะมีการประนีประนอมด้วยการให้ผู้เรียนประเมินกันและกัน ความกังวลนี้สามารถปลดเปลื้องโดยการพัฒนารูบิกที่มีมาตรฐานที่ชัดเจนและพฤติกรรมที่สังเกตได้ง่าย มาตรฐานที่ชัดเจนช่วยให้ผู้ประเมินทุกคนเข้าใจความแตกต่างที่สำคัญระหว่างระดับของความสามารถ

5. เอกสารขั้นตอนของรูบิกที่ใช้ในการตัดสินที่สำคัญเกี่ยวกับผู้เรียน การออกเกรดให้กับผู้เรียนไม่ควรกระทำตามอำเภอใจหรือมีความคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับทางพลศึกษาที่ต้องได้รับการพิจารณาอย่างจริงจังในโรงเรียน คะแนนที่ดำเนินการให้กับนักเรียนต้องเป็นไปตามเหตุผลที่ดีและควรได้รับการจัดทำเป็นเอกสารไว้เป็นอย่างดี ด้วยการประเมินผลประเภทใดก็ตาม สิ่งสำคัญคือครูต้องรักษาแนวการสอน การจัดแนวการเรียนการสอนหมายถึง แนวคิดที่เหมาะสมของจุดประสงค์ของการเรียนการสอนแต่ละข้อกับแบบฟอร์มการประเมิน การเขียนวัตถุประสงค์การเรียนการสอนที่ครูไม่มีวิธีวัด คือ การสอนที่ไม่ดีและเป็นการก่อความเสียหายแก่ผู้เรียน การประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนที่ไม่ชัดเจนกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้เรียน

แนวทางในการพัฒนารูบิก

หลักเกณฑ์ทั่วไปสำหรับรูบิกที่ดีที่สุด มีดังต่อไปนี้ (กรรวิ บุญชัย. 2562: 181-197)

1. แยกแยะระหว่างความสามารถในทางที่ถูกต้อง จะกระทำโดยการประเมินองค์ประกอบหลักของงานมากกว่างานที่ง่ายในการนับและให้คะแนน ตัวอย่างเช่น ถ้าครูมีความสนใจในการประเมินเทคนิคของการตบในกีฬาวอลเลย์บอล แต่นับจำนวนลูกที่ตีข้ามตาข่ายหรือจำนวนการตีเป้าหมายในสนาม การประเมินแบบนี้ไม่ถูกต้อง แม้ว่าจะทำได้ง่ายกว่าเพียงแค่นับจำนวนการตบที่ประสบความสำเร็จหรือลูกเสียดตาข่าย แต่เทคนิคก็ยังไม่ได้รับการประเมิน

2. ใช้ภาษาบรรยายมากกว่าภาษาเปรียบเทียบ ตัวอย่างเช่น มีการอธิบายระดับความสามารถที่แตกต่างกันมากกว่าจะเขียนว่า "ดีกว่า" อีกข้ออื่น หลักเกณฑ์นี้ต้องการให้ครูทำการตรวจสอบทักษะและระดับความสามารถที่แตกต่างกันมีลักษณะอย่างไร

3. เตรียมการการแยกแยะที่เป็นประโยชน์ โดยทั่วไปครูเห็นว่ารูบิกมีประโยชน์มากขึ้นเมื่อจำนวนระดับของรูบิกสอดคล้องกับระดับคะแนนที่ใช้ ตัวอย่างเช่น ถ้าคะแนนระดับประถมศึกษาในระดับของ "เกินความคาดหวังตรงกับความคาดหวังหรือความต้องการการปรับปรุง" ซึ่งต้องใช้เกณฑ์ระดับสามระดับอาจเหมาะสมที่สุด ชนิดของรูบิกหลักที่นำมาใช้ทางพลศึกษามี 4 ประเภทคือ แบบตรวจสอบรายการ (checklist) รูบิกแบบกำหนดคะแนน (point system rubrics) รูบิกแบบองค์รวม (holistic rubrics) และรูบิกแบบแยกส่วน (analytic rubrics)

แบบตรวจสอบรายการ (checklists)

แบบตรวจสอบรายการโดยทั่วไปมีความตรงไปตรงมามากในเรื่องที่ผู้ประเมินต้องการเพียงเพื่อตัดสินใจใช่ (yes) หรือไม่ใช่ (no) เท่านั้น ใช้มากในการประเมินแบบเป็นระยะ และใช้เมื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ว่า “ผู้เรียนมีทักษะของงานที่จำเป็น” การใช้แบบตรวจสอบรายการ ครูต้องแน่ใจว่าผู้เรียนมีการฝึกซ้อมอย่างเพียงพอในทักษะนั้น ๆ

รูบิกแบบกำหนดคะแนน (point system rubrics)

มีลักษณะคล้ายคลึงกับรูบิกแบบตรวจสอบรายการ ในกรณีที่ครูบันทึกลักษณะหรือพฤติกรรมที่เป็นอยู่หรือไม่มีอยู่ แต่เพิ่มคะแนนในแต่ละหัวข้อสำหรับแต่ละลักษณะหรือพฤติกรรมที่ทำการประเมิน โดยพิจารณาคะแนนในแต่ละหัวข้อตามความสำคัญ รูบิกแบบกำหนดคะแนนไม่จำเป็นต้องให้ผู้สังเกตการณ์ทราบถึงคุณภาพของแง่มุมบางอย่างของความสามารถ แต่ให้ความสำคัญกับลักษณะเฉพาะบางอย่างมากขึ้น การเพิ่มคะแนนช่วยให้ครูสามารถแปลงค่าของคะแนนให้เป็นเกรดสำหรับงานที่มอบหมาย

รูบิกแบบองค์รวม (holistic rubrics)

แบบประเมินแบบองค์รวมประเมินความสามารถทางกลไกของผู้เรียนโดยรวมโดยไม่ต้องแยกทักษะ รูบิกแบบนี้ต้องการให้ครูตัดสินใจในเรื่องคุณภาพของเกณฑ์ทั้งหมด ระดับของความสามารถในรูบิกแบบองค์รวมจะนำเสนอในรูปแบบเป็นส่วนๆ ครูสามารถใช้แบบตรวจสอบรายการเพื่อประเมินความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนตามสภาพจริง การให้คะแนน rubric อาจแบ่งวิธีการให้คะแนนหลายวิธี เช่น

1. วิธีที่ 1 แบ่งงานตามคุณภาพเป็น 3 กอง คือ

1.1 กองที่ 1 ได้แก่งานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษและเขียนอธิบายลักษณะของคนที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ

1.2 กองที่ 2 ได้แก่งานที่ยอมรับได้และเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับได้

1.3 กองที่ 3 ได้แก่งานที่ยอมรับได้น้อยหรือยอมรับไม่ได้และเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับได้น้อย จากนั้นนำงานแต่ละกองมาให้คะแนนเป็น 2 ระดับ คือ

1) งานกองที่ 1 จะให้คะแนน 6 หรือ 5

2) งานกองที่ 2 จะให้คะแนน 4 หรือ 3

3) งานกองที่ 3 จะให้คะแนน 2 หรือ 1

- 4) สำหรับงานที่แสดงว่าไม่ได้ใช้ความพยายามเลยให้คะแนนเป็น 0
2. วิธีที่ 2 กำหนดระดับความผิดพลาด โดยพิจารณาจากความบกพร่องของคำตอบว่ามีมากน้อยเพียงใด แล้วหักจากระดับคะแนนสูงสุดมาที่ระดับ ดังนี้
- 2.1 คะแนน 4 หมายถึง คำตอบถูกต้อง เหตุผลถูกต้อง แนวคิดชัดเจน
 - 2.2 คะแนน 3 หมายถึง คำตอบถูกต้อง อาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
 - 2.3 คะแนน 2 หมายถึง เหตุผลหรือการคำนวณผิดพลาดแต่มีแนวทางที่จะนำไปสู่คำตอบ
 - 2.4 คะแนน 1 หมายถึง แสดงวิธีคิดเล็กน้อยแต่ไม่ได้คำตอบ
 - 2.5 คะแนน 0 หมายถึง ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูกต้อง
3. วิธีที่ 3 กำหนดระดับและคำอธิบาย เช่น เกณฑ์การประเมินของความสามารถเข้าใจเนื้อหาสาระเขียนได้เป็น 4 ระดับ ดังนี้
- 3.1 คะแนน 4 หมายถึง การสาธิตหรือแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องแม่นยำในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด รวมทั้งเสนอแนวคิดใหม่ที่แสดงถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงกฎเกณฑ์ หรือลักษณะของข้อมูล
 - 3.2 คะแนน 3 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด
 - 3.3 คะแนน 2 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดในบางส่วน
 - 3.4 คะแนน 1 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจ ในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดน้อยมาก และเข้าใจไม่ถูกต้องในบางส่วน
 - 3.5 คะแนน 0 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ มาตรฐานนี้บรรยายความสามารถการแสดงออกตั้งแต่ระดับ 0 ซึ่งต่ำสุดไปจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นความสามารถสูงสุด โดยปกติระดับของเกณฑ์การประเมินจะต้องพิจารณาว่า ระดับใดจะเป็นที่ยอมรับได้ จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไปมีคำอธิบายถึงความแสดงออกที่ยอมรับได้ เพราะนักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจที่สมบูรณ์ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

รูปแบบแยกส่วน (analytic rubrics)

เพื่อให้การมองคุณภาพงานหรือความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน จึงได้มีการแยกองค์ประกอบของการให้คะแนน และอธิบายคุณภาพของงานในแต่ละองค์ประกอบเป็นระดับ โดยทั่วไปแล้วจะมีการแยกองค์ประกอบของงานเป็น 4 ด้าน คือ

1. ความเข้าใจความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริง เป็นการแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจในความคิดรวบยอด หลักการในปัญหาที่ถามกระจ่างชัด
2. การสื่อความหมาย สื่อสาร คือ ความสามารถในการอธิบาย นำเสนอ การบรรยาย เหตุผล แนวคิด ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ดีมีความคิดสร้างสรรค์
3. การให้กระบวนการและยุทธวิธี สามารถเลือกใช้วิธีการกระบวนการที่นำไปสู่ความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ผลสำเร็จของงาน ความถูกต้องแม่นยำในผลสำเร็จของงาน หรืออธิบายที่มาและตรวจสอบผลงาน (วิชาญ มะวิญธร. 2557. 84-87; อ้างอิงจาก กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539. การประเมินผลจากสภาพจริง. หน้า 34)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ธีธัช เทียบทอง (2548: บทคัดย่อ) ได้พัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะ สำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อพัฒนาเกณฑ์การประเมิน 6 ด้าน คือ เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ใบงานทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ทักษะการเต้นรำเพลงพื้นเมือง ทักษะการลีลาศเบื้องต้นและการเต้นรำแบบแอโรบิคแดนซ์ ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์การประเมินสภาพจริงทั้ง 6 ด้านมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินอยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมาก และค่าความเป็นปรนัยของเกณฑ์การประเมินอยู่ในเกณฑ์ยอมรับถึงดีมากสรุปว่า เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอนกิจกรรมเข้าจังหวะทั้ง 6 ด้านมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินนักศึกษาในรายวิชาพลศึกษา

ณัฐอร ทีฆายุพรรณ (2557: บทคัดย่อ) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะวิชาโยโดสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 20 คน โดยใช้เกณฑ์การประเมินทักษะจำนวน 3 ทักษะ ประกอบด้วย 1) ทักษะการล้ม (ukemi waza) จำนวน 14 ท่า 2) ทักษะการทุ่ม (nage waza) จำนวน 4 ท่า และ 3) ทักษะการจับยึด (osae waza) จำนวน 3 ท่า รวม 21 ท่า ผลการวิจัย พบว่า เกณฑ์การประเมินทักษะวิชาโยโดทั้ง 3 ทักษะนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในระดับสูงโดยมีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.86-1.00 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ อยู่ในระดับดีถึงดีมาก ($r = 0.80 - 1.00, p < 0.05$) สรุปว่า เกณฑ์การประเมินทักษะวิชาโยโดมีคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและมีค่าความเชื่อถือได้ จึงมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินทักษะวิชาโยโดของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้

วรพร เขียวสังข์ (2557: บทคัดย่อ) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ จำนวน 30 คน เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอล จำนวน 5 รายการ ประกอบด้วย 1) ทักษะการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก 2) ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 3) ทักษะการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 4) ทักษะการโหม่งลูกบอล และ 5) ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลทั้ง 5 ทักษะนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.91, 0.91, 0.83, 0.84 และ 0.90 ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ทักษะการโหม่งลูกบอล และทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า มีค่าเท่ากับ 0.93 และ 0.91 ตามลำดับอยู่ในเกณฑ์ดี เกณฑ์ปกติทักษะฟุตบอลรวมทุกรายการ ระดับดีมาก มีคะแนนมากกว่า 55.28 ขึ้นไป ระดับดี ระหว่าง 46.68-55.27 คะแนน ระดับปานกลาง ระหว่าง 38.08-46.67 คะแนน ระดับพอใช้ ระหว่าง 29.49-38.07 คะแนน และระดับควรปรับปรุง ต่ำกว่า 29.48 คะแนน

ชาญชัย พุทธิพิมเสน (2558: บทคัดย่อ) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะดาบสองมือ สำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษา จำนวน 50 คน เกณฑ์ประเมินทักษะดาบสองมือ จำนวน 16 ทักษะ ประกอบด้วย 1) ทักษะการถวายเป็นบังคม 2) ทักษะการขึ้นพรหมนั่ง 3) ทักษะการขึ้นพรหมยืน 4) ทักษะการรำไม้รำที่ 1 ต่อด้าม 5) ทักษะการรำไม้รำที่ 2 แยก 6) ทักษะการรำไม้รำที่ 3 เหน็บ 7) ทักษะการรำไม้รำที่ 4 เรียงหมอน 8) ทักษะการรำไม้รำที่ 5 ตัดเทียน 9) ทักษะการรำไม้รำที่ 6 ยักษ์ 10) ทักษะการรำไม้รำที่ 7 ส่องกล้อง 11) ทักษะการรำไม้รำที่ 8 กากบาท 12) ทักษะการรำไม้รำที่ 9 ฟันสีกา 13) ทักษะการรำไม้รำที่ 10 สอดสร้อย 14) ทักษะการรำไม้รำที่ 11 ลดล่อ 15) ทักษะการรำไม้รำที่ 12 เทพราพิง 16) ทักษะการกลับหัวสนาม ผลการวิจัย พบว่า เกณฑ์การประเมินทักษะดาบสองมือทั้ง 16 ทักษะนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ อยู่ในเกณฑ์ดี ถึงดีมาก สรุปว่าเกณฑ์การประเมินทักษะดาบสองมือทั้ง 16 ทักษะมีความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือได้ สามารถนำไปใช้ในการประเมินเพื่อพัฒนาทักษะดาบสองมือสำหรับนักศึกษาสถาบันการพลศึกษาได้

ฐิติรัตน์ ชัยโคตรจรงค์ (2561: บทคัดย่อ) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะวิชาซอฟท์บอล สำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่วิจัยคือ นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 01175125: ซอฟท์บอลเพื่อสุขภาพในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน เกณฑ์การประเมินทักษะวิชาซอฟท์บอล จำนวน 5 รายการ ประกอบด้วย 1) การประเมินทักษะการขว้างลูกบอล 2) ทักษะการตีลูกบอล 3) ทักษะการรับลูกบอลลอยในอากาศ 4) ทักษะการรับลูกบอลเสียดพื้น และ 5) ทักษะการวิ่งเบส ผลการวิจัย พบว่า เกณฑ์การประเมินทักษะวิชาซอฟท์บอลทั้ง 5 รายการนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยมีดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 1.00, 1.00, 1.00 และ 0.75 ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ อยู่ระหว่าง 0.75-0.96 สรุปว่า เกณฑ์การประเมินทักษะวิชาซอฟท์บอลทั้ง 5 รายการมีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้

ณัฐนนท์ ใจแก้ว (2561: บทคัดย่อ) ได้สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตซอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประเทืองทิพย์วิทยา ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประเทืองทิพย์วิทยาที่กำลังเรียนวิชากีฬาฟุตซอล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตซอล จำนวน 7 รายการ ประกอบด้วย 1) ทักษะการรับ 2) ทักษะการส่ง 3) ทักษะการเลี้ยง 4) ทักษะการยิง 5) การเล่นเกมรุก 6) การเล่นเกมรับ และ 7) การเล่นเกม ผลการวิจัย พบว่า เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตซอลทั้ง 7 รายการนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยมีดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.80, 0.80, 0.80, 0.80, 0.60, 0.60 และ 0.60 ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.81, 0.94, 0.90, 0.95, 1.00, 1.00 และ 1.00 ตามลำดับ สรุปว่า เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตซอล ทั้ง 7 รายการ มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประเมินนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้

งานวิจัยในต่างประเทศ

Krongvist; & Brumbach (1968: Abstract) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบทดสอบทักษะวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายระดับ 10 ถึง 11 จำนวน 71 คน โดยใช้ผนังเรียบเขียนเส้นบนผนังไว้ให้กว้าง 5.5 ฟุต สูงจากพื้นขึ้นไป 11 ฟุตและให้มีเส้นขนานต่อไปอีก 4 ฟุต ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนอยู่ที่ใดก็ได้ เมื่อได้รับสัญญาณ “เริ่ม” ให้โยนลูกวอลเลย์บอลกระทบฝาผนังในเขตที่กำหนด แล้วส่งลูกวอลเลย์บอลกระทบฝาผนังให้ได้มากที่สุด ในเวลา 20 วินาที ทำการทดสอบ 3 ครั้ง เป็นผลการทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบนี้มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.767 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.817

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการสร้างเกณฑ์การประเมินโดยใช้ Rubric เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนที่มีความยุติธรรม โปร่งใส และผู้เรียนสามารถตรวจสอบได้ ซึ่งเหมาะสมกับเกณฑ์การให้คะแนนในรายวิชากีฬาเบื้องต้นที่เป็นการวัดและประเมินผลเชิงคุณภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 212 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ที่ผ่านการเรียนวิชากีฬาปันจักสีลัดขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยนักเรียนชาย จำนวน 13 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 17 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลาก เพื่อนำมาหาค่าความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินทั้ง 8 รายการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยทักษะที่สำคัญ 8 รายการ ดังนี้

1. เกณฑ์ประเมินทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 (nusantara)
2. เกณฑ์ประเมินทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 (nusantara)
3. เกณฑ์ประเมินทักษะการเตะตรง (lurus)
4. เกณฑ์ประเมินทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ (jejag)
5. เกณฑ์ประเมินทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง (sabit)
6. เกณฑ์ประเมินทักษะการเตะตัวดหลัง (belakang)
7. เกณฑ์ประเมินทักษะการหลบอีโกสัน (egosan)
8. เกณฑ์ประเมินทักษะการหลบอีละกัน (elakan)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักษีสัตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีขั้นตอนในการสร้างตามลำดับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ศึกษาคู่มือตำราเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักษีสัตและขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญในสาขากีฬาป็นจักษีสัต

2. วิเคราะห์ทักษะกีฬาป็นจักษีสัตที่ทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผ่านการเรียนรายวิชากีฬาป็นจักษีสัตขั้นพื้นฐานมาแล้ว ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกทักษะที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ตลอดจนสอดคล้องกับความรู้ความสามารถของนักเรียนระดับชั้นดังกล่าว ได้มาทั้งสิ้นจำนวน 5 ทักษะหลักๆ ได้แก่ ทักษะการร่ายรำ ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะเฉียง ทักษะการถีบตรง และทักษะการหลบ ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์การประเมินจำนวน 8 รายการ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาศึกษาวิธีการปฏิบัติและวิธีการให้คะแนน

3. สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะดังกล่าว โดยกำหนดการให้คะแนนเป็น 4 ระดับคือ

- 1 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 1 ข้อ
- 2 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 2 ข้อ
- 3 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้อง 3 ข้อ
- 4 หมายถึง ปฏิบัติได้ถูกต้องทุกข้อ

4. นำเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักษีสัตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมเพื่อตรวจสอบและพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

5. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักษีสัตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นด้วยวิธีการของ Rovinelli and Hambleton (ธีธัช เทียบทอง. 2548: 55) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน (ดังภาคผนวก ก) เป็นผู้พิจารณาว่า เกณฑ์การประเมินนั้นสามารถวัดได้ตามวัตถุประสงค์ของการทดสอบหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่อง การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

เขียนเครื่องหมาย \checkmark ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

เขียนเครื่องหมาย \checkmark ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

เขียนเครื่องหมาย \checkmark ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินวัดไม่ได้ตรงตามจุดประสงค์

กรณีที่ผู้เชี่ยวชาญเขียนเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่อง 0 และ -1 ให้ผู้เชี่ยวชาญเขียนข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงและแก้ไขลงในช่องข้อเสนอแนะ จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC: Index of Item-Objective Congruence) ของเกณฑ์การประเมินแล้วนำผลไปเปรียบเทียบการพิจารณาของ Rovinelli and Hambleton ดังนี้

ค่าเฉลี่ยมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 หมายความว่า เป็นข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา เพราะวัดได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการจริง

ค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 0.5 หมายความว่า เป็นข้อคำถามที่ต้องตัดทิ้งหรือแก้ไขเพราะไม่ได้วัดได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการจริง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
(index of item – objective congruence)

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปีนจักสลิตทั้ง 8 รายการ ประกอบด้วย ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตัววัดหลัง ทักษะการหลบอีโกสั่น และทักษะการหลบอีละกัน ระหว่าง 0.75 ถึง 1.00

6. หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปีนจักสลิต ดังนี้

6.1 นำเกณฑ์การประเมินดังกล่าวไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จำนวน 30 คน ที่ได้ผ่านการเรียนรายวิชากีฬาปีนจักสลิตขั้นพื้นฐานแล้ว เป็นนักเรียนชาย จำนวน 13 คน นักเรียนหญิง จำนวน 17 คน โดยใช้ระดับคะแนนเป็นข้อกำหนด คือ 4, 3, 2 และ 1

6.2 ผู้ช่วยวิจัยได้ทำการบันทึกภาพการปฏิบัติในแต่ละทักษะขณะที่ผู้วิจัยทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน เพื่อนำไปใช้ในการประเมินครั้งที่ 2

6.3 ผู้วิจัยทำการประเมินครั้งที่ 2 จากภาพการปฏิบัติในแต่ละทักษะที่ทำการบันทึกไว้โดยผู้ช่วยวิจัย ซึ่งห่างจากการทดสอบครั้งที่ 1 เป็นเวลา 1 สัปดาห์

6.4 หลังจากทำการประเมินทั้ง 2 ครั้งแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลคะแนนจากการประเมินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มาทำการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson – product moment correlation coefficient) แล้วนำค่าที่ได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall et al. (กรรวี บุญชัย; วิชาญ มะวีญธรร; และ บุญเลิศ อุทยานิก. 2559. 93; อ้างอิงจาก Kirkendall; et al. 1980. **Measurement for Evaluation in Physical Educator.** p. 71-79) ซึ่งกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายไว้ ดังนี้

0.90 – 1.00	อยู่ในเกณฑ์ดีมาก
0.80 – 0.89	อยู่ในเกณฑ์ดี
0.60 – 0.79	อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
0.00 – 0.59	อยู่ในเกณฑ์ต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและผู้ช่วยวิจัยสำหรับช่วยบันทึกภาพการปฏิบัติแต่ละทักษะ จำนวน 1 คน โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อเก็บข้อมูลวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 เพื่อทำการทดสอบนักเรียนจำนวน 30 คน
2. ศึกษารายละเอียดของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด จำนวน 8 รายการทำความเข้าใจระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยเกี่ยวกับขั้นตอนต่างๆ ในการปฏิบัติระหว่างทำการทดสอบ
3. จัดเตรียมอุปกรณ์ เอกสารเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด และสถานที่ทำการทดสอบให้พร้อมมากที่สุด
4. ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียด ขั้นตอน และสถิติขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กับกลุ่มตัวอย่างและผู้ช่วยวิจัยทราบอย่างละเอียด
5. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยดำเนินการทดสอบตามแบบของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดทั้ง 8 รายการ
6. เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการประเมิน เพื่อนำผลการประเมินไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด จำนวน 8 รายการ คือ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตวัดหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสัน และทักษะการหลบฮ็อกสัน โดยวิธีการของ Rovinelli and Hambleton โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

2. หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะปันจักสีลัด จำนวน 8 รายการ คือ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตวัดหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสันและทักษะการหลบฮ็อกสัน จากการประเมินครั้งที่ 1 และประเมินครั้งที่ 2 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นครั้งนี้ ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยวิธีการของ Rovinelli and Hambleton
2. การหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest)

การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาเกณฑ์การประเมินเพื่อตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องระหว่างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตกับวัตถุประสงค์ของการประเมิน โดยวิธีการของ Rovinelli and Hambleton

ตาราง 4.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกสล็อตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในภาพรวม

รายการประเมิน	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
1. ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 (nusantara)	1.00
2. ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 (nusantara)	1.00
3. ทักษะการเตะตรง (lurus)	1.00
4. ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ (jejag)	1.00
5. ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง (sabit)	1.00
6. ทักษะการเตะตวัดหลัง (belakang)	1.00
7. ทักษะการหลบอีโกสัน (egosan)	0.75
8. ทักษะการหลบอีละกัน (elakan)	0.92

จากตาราง 4.1 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างทักษะกับวัตถุประสงค์ของแบบทดสอบทั้ง 8 รายการ ประกอบด้วย ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตวัดหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสัน และทักษะการหลบฮือละกัน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 1.00, 1.00, 1.00, 1.00, 1.00, 0.75 และ 0.92 ตามลำดับ

การหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการทดสอบซ้ำใช้ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ ซึ่งการประเมิน ครั้งที่ 2 เป็นการประเมินผ่านภาพการปฏิบัติแต่ละทักษะ เพื่อนำมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson – product moment correlation coefficient)

ตาราง 4.2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัต

รายการประเมิน	ค่าความเชื่อถือได้	แปลความหมาย
1. ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 (nusantara)	0.87	ดี
2. ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 (nusantara)	0.67	ปานกลาง
3. ทักษะการเตะตรง (lurus)	0.75	ปานกลาง
4. ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ (jejag)	1.00	ดีมาก
5. ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง (sabit)	0.78	ปานกลาง
6. ทักษะการเตะตวัดหลัง (belakang)	0.60	ปานกลาง
7. ทักษะการหลบฮ็อกสัน (egosan)	0.71	ปานกลาง
8. ทักษะการหลบฮือละกัน (elakan)	0.77	ปานกลาง

จากตาราง 4.2 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัตมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ทั้ง 8 รายการ คือ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตวัดหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสัน และทักษะการหลบฮือละกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.87, 0.67, 0.75, 1.00, 0.78, 0.60, 0.71 และ 0.77 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20
จังหวัดชุมพร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 212 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20
จังหวัดชุมพร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ที่ผ่านการเรียนวิชากีฬาปันจักสีลัด
ขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย นักเรียนชาย จำนวน 13 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 17 คน ซึ่งผู้วิจัยใช้
วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากเพื่อนำมาหาค่าความเชื่อถือได้ของ
เกณฑ์การประเมินทั้ง 8 รายการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 8 รายการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่

1. ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 (nusantara)
2. ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 (nusantara)
3. ทักษะการเตะตรง (lurus)
4. ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ (jejag)
5. ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง (sabit)
6. ทักษะการเตะตัวด้านหลัง (belakang)
7. ทักษะการหลบฮ็อกสัน (egosan)
8. ทักษะการหลบฮ็อกกัน (elakan)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
และผู้ช่วยวิจัย จำนวน 1 คน ซึ่งมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ขอความอนุเคราะห์จากโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 เพื่อทำการทดสอบนักเรียน
ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน

- 2.ชี้แจงวัตถุประสงค์ รายละเอียด ขั้นตอน และวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้กลุ่มตัวอย่างและผู้ช่วยวิจัยทราบอย่างละเอียด
3. จัดเตรียมสถานที่ เกณฑ์การประเมิน และอุปกรณ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามเกณฑ์การประเมินที่กำหนดไว้
5. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำผลการประเมินไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด จำนวน 8 รายการ ได้แก่ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตัวหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสัน และทักษะการหลบฮอละกัน โดยวิธีการของ Rovinelli and Hambleton

2. หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด จำนวน 8 รายการ ได้แก่ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตัวหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสัน และทักษะการหลบฮอละกัน จากการประเมินครั้งที่ 1 และประเมินครั้งที่ 2 โดยเว้นระยะห่างกัน 1 สัปดาห์ ด้วยการบันทึกภาพการปฏิบัติแต่ละทักษะมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson – product moment correlation coefficient)

ผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 8 รายการ ได้แก่ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตัวหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสัน และทักษะการหลบฮอละกัน มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2. เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 8 รายการ ได้แก่ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตัวหลัง ทักษะการหลบฮ็อกสัน และทักษะการหลบฮอละกัน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้ถึงดีมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 8 รายการ ได้แก่ ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะวัดหลัง ทักษะการหลบปีโกสั่น และทักษะการหลบปีละกัน สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พบว่า ข้อทดสอบทักษะทั้ง 8 รายการ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00, 1.00, 1.00, 1.00, 1.00, 1.00, 0.75 และ 0.92 ตามลำดับ ในการพิจารณาของ Rovinelli and Hambleton เสนอไว้ว่า ค่าเฉลี่ยของดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 หมายความว่า ข้อทดสอบนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาวัดได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัด มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสามารถวัดได้ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้จริง สามารถที่จะนำไปใช้ในการประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดได้ ดังนั้น แสดงว่าข้อทดสอบทุกรายการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2. ค่าความเชื่อถือได้ของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดทั้ง 8 รายการ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.87, 0.67, 0.75, 1.00, 0.78, 0.60, 0.71 และ 0.77 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดทั้ง 8 รายการ มีความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้ถึงดีมาก ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานการประเมินสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall; et al คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.90 – 1.00 แสดงว่าเกณฑ์การประเมินมีความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ดีมาก 0.80 – 0.89 มีความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ดี 0.60 – 0.79 มีความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้ และ 0.00 – 0.59 มีความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ดังนั้น เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดทั้ง 8 รายการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ในการประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้

สรุปได้ว่าเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 8 รายการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ในการประเมินนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 ได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

1. ในการถ่ายทำวีดิทัศน์เพื่อใช้ประกอบการหาค่าความเชื่อถือได้ ควรให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทั้งนี้เพื่อให้ได้ภาพที่ชัดเจน และใกล้เคียงกับการทดสอบจริงมากที่สุด

2. ในการถ่ายทำวีดิทัศน์เพื่อใช้ประกอบการหาค่าความเชื่อถือได้ ควรมีการติดตั้งกล้องสำรองเพื่อใช้ในการถ่ายทำอย่างน้อย 2 ตัว ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีกัดสำหรับนักเรียนระดับอื่นๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

2. ควรมีการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาประเภทอื่น เพื่อยกระดับมาตรฐานการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนของโรงเรียนและการศึกษาของไทยในภาพรวม

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ
บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรรวิ บุญชัย. (2555). **การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา**. ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. (2562). **การวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา**. คณะศึกษาศาสตร์. สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่.
- กรรวิ บุญชัย; วิชาญ มะวิญธรร; และ บุญเลิศ อุทยานิก. (2559). **เอกสารการสอน สมุดบันทึก กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลทางพลศึกษาขั้นสูง**. ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชาตรี พรหมพุทธ. (2555). **การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาออกก๊ สำหรับนักศึกษาสถาบัน การพลศึกษา**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชาญชัย พุทธพิมเสน. (2558). **การสร้างเกณฑ์ประเมินทักษะดาบสองมือ สำหรับนักศึกษาสถาบัน การพลศึกษา**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฐิติรัตน์ ชัยโคตรจรงค์. (2561). **การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะวิชาซอฟต์บอลสำหรับนิสิต ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐอร ทีชายุพรรณค. (2557). **การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะวิชายูโดสำหรับนิสิตระดับ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐนนท์ ใจแก้ว. (2561). **การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประเทืองทิพย์วิทยา**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธีธัช เทียบทอง. (2548). **การพัฒนาเกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงวิชาทักษะและวิธีสอน กิจกรรมเข้าจังหวะ สำหรับนิสิตสาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นาकिन คำศรี. (2547). **การสร้างแบบทดสอบทักษะป็นจักสีลัต สำหรับนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประพนธ์ เรืองณรงค์. (2527). **สมบัติไทยมุสลิมภาคใต้ การศึกษาคตินิเวศน์บ้านไทยมุสลิม จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส**. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พิชิต ภูติจันทร์. (2547). การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ยูวารีเยาะ อับดุลดาบิง. (2553). คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาปันจักสีลัด. การกีฬาแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2559.
- วรพร เขียวสังข์. (2557). เกณฑ์การประเมินตามสภาพจริงทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญพาณิชยการ. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรรณรัตน์ อึ้งสุประเสริฐ. (2542). การวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). **ปรัชญา หลักการ วิธีสอนและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชาญ มะวิญธร. (2557). **การสร้างมาตรฐานรายวิชาหลักและวิธีสอนฟุตบอล.** ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต (พลศึกษา). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิริยา บุญชัย. (2529). การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมปราษฎ์ อัมมะพันธุ์. (2548). **ประเพณีท้องถิ่นภาคใต้.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมาคมกีฬาปันจักสีลัดแห่งประเทศไทย. (2559ก). **ประวัติกีฬาปันจักสีลัด.** สืบค้นเมื่อ 23 มกราคม 2559, จาก <http://www.pencaksilatthailand.com/History/Pencaksilat-History.html>.
- _____ . (2559ข). **ศิลปะการต่อสู้ไทยมุสลิม.** สืบค้นเมื่อ 23 กรกฎาคม 2561, จาก <https://sites.google.com/site/silasilpakartxsuthiymuslim/4>.
- สุวิมล ตั้งสัจจพจน์; และ กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). การประเมินผลงานสะสมทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทเอดิสันเพรสโปรดักส์ จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). **โครงการสานฝันการกีฬาสู่ระบบการศึกษา จังหวัดชายแดนภาคใต้.** สืบค้นเมื่อ 23 มกราคม 2559, จาก https://data.bopp-obecinfo/emis/schooldata-view_student.php?School_ID=1095440214&AreaCODE=101715.
- อุทุมพร ทองอุไทย จามรมาน. (2545). **ข้อสอบ: การสร้างและการพัฒนา.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ฟีนีพับบลิชซิง.
- อับดุลเลาะ มะหลี. (2560). **การวิเคราะห์การใช้ทักษะกีฬาปันจักสีลัดในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ (พ.ศ. 2550-2556).** วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- Krongvist, Roger A.; & Wayne, Brumbach. (1968). **A Modification of the Brady Volleyball Skill Test for High School Boys.** Research Quarterly, 39: 116-120.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยกาฬฟ้าแห่งชาติ

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ดร. วิชาญ มะวิญธร
วุฒิทางการศึกษา
ตำแหน่งปัจจุบัน
สถานที่ทำงาน
วท.บ. (พลศึกษา) เกียรตินิยมอันดับ 1
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศศ.ม. (พลศึกษา)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศศ.ด. (พลศึกษา)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
อาจารย์ประจำสาขาวิชาพลศึกษา
ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ดร. ณัฐศิษฐ์ สุวรรณวัฒน์
วุฒิทางการศึกษา
ตำแหน่งปัจจุบัน
สถานที่ทำงาน
วท.บ. (วิทยาศาสตร์การกีฬา)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปร.ด. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา)
มหาวิทยาลัยบูรพา
อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตมหาสารคาม
3. คุณทวี คำศรี
วุฒิทางการศึกษา
ตำแหน่งปัจจุบัน
สถานที่ทำงาน
ศษ.บ. (พลศึกษา)
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตตรัง
ผู้เชี่ยวชาญกีฬาปันจักสีลัด
สำนักงานกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา
วิทยาเขตชุมพร

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

ที่ กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์
เรียน ดร. ณัฐศิษฐ์ สุวรรณวัฒน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบประเมินความเที่ยงเชิงเนื้อหา (content validity) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ คณะศึกษาศาสตร์ มีความประสงค์ใคร่
ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบ วิทยานิพนธ์
ของ นายอนุรักษ ปักการะนัง นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งได้รับ
อนุมัติให้ทำวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายชาติ เต็งกูสุลัยมาน, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
๒. รองศาสตราจารย์กรรวิ บุญชัย, Ed.D. อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้สถาบัน ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดตรวจสอบความเที่ยงเชิง
เนื้อหา (content validity) ของแบบสอบถามตามแบบประเมินดังกล่าว แล้วกรุณาส่งกลับไป
นายอนุรักษ ปักการะนัง คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร อ.เมือง จ.ชุมพร
๘๖๑๕๐ จักเป็นพระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวิชัย ศรีมณี)

รองคณบดี คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท

โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

ที่ กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์
เรียน ดร.วิชาญ มะวิญธร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบประเมินความเที่ยงเชิงเนื้อหา (content validity) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ คณะศึกษาศาสตร์ มีความประสงค์ใคร่
ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์
ของ นายอนุรักษ ปักการะนัง นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งได้รับ
อนุมัติให้ทำ วิจัยในหัวข้อเรื่อง “การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจกีสถิตสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายาศิต เต็งกุศลย์มาน, Ph.D.	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
๒. รองศาสตราจารย์กรรวิ บุญชัย, Ed.D.	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้สถาบัน ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดตรวจสอบความเที่ยงเชิง
เนื้อหา (content validity) ของแบบสอบถามตามแบบประเมินดังกล่าว แล้วกรุณาส่งกลับไป
นายอนุรักษ ปักการะนัง คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร อ.เมือง จ.ชุมพร
๘๖๑๕๐ จักเป็นพระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวิชัย ศรีมณี)
รองคณบดี คณะศึกษาศาสตร์
สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท
โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

ที่ กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

สิงหาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์
เรียน คุณทวี คำศรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด
๒. แบบประเมินความเที่ยงเชิงเนื้อหา (content validity) จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ คณะศึกษาศาสตร์ มีความประสงค์ใคร่
ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์
ของ นายอนุรักษ ปักการะนัง นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งได้รับ
อนุมัติให้ทำ วิจัยในหัวข้อเรื่อง “การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจัสติสสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายาศิต เต็งกุศลย์มาน, Ph.D.	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
๒. รองศาสตราจารย์กรรวิ บุญชัย, Ed.D.	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ในการนี้สถาบัน ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดตรวจสอบความเที่ยงเชิง
เนื้อหา (content validity) ของแบบสอบถามตามแบบประเมินดังกล่าว แล้วกรุณาส่งกลับไปให้
นายอนุรักษ ปักการะนัง คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร อ.เมือง จ.ชุมพร
๘๖๑๙๐ จักเป็นพระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวิทย์ ศรีมณี)

รองคณบดี คณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท

โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ กก ๐๕๐๕.๐๔/

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ๘๑๐๐๐

กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๒๐ จังหวัดชุมพร

ด้วย นายอนุรักษ์ ปักกระนัง นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ขณะนี้อยู่ระหว่างการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนี้

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์รายาศิต เต็งกุสุลย์มาน, Ph.D. อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
๒. รองศาสตราจารย์กรรวิ บุญชัย, Ed.D. อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

เพื่อให้การดำเนินการวิจัยดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ จึงมีความประสงค์ขออนุญาตให้นายอนุรักษ์ ปักกระนัง เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๓๐ คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในความดูแลของท่าน ในวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เวลา ๑๕.๐๐ เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีวัย ศรีมณี)

รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์

สถาบันการพลศึกษา ประจำวิทยาเขตกระบี่

สำนักงานโครงการจัดการศึกษาระดับปริญญาโท

โทรศัพท์ – โทรสาร ๐ ๗๕๖๖ ๔๔๐๘

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

ภาคผนวก ง

เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด

**เกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4คะแนน)	ดี (3คะแนน)	พอใช้ (2คะแนน)	ปรับปรุง (1คะแนน)
ทักษะการ รำรำปาซัง ท่าที่ 1 (nusantara)	1. เหยียดแขนขวา ไปข้างหน้า 2. มือซ้ายกำหมัด ยกขึ้นวาง บริเวณหู พับข้อศอก (หลังมือหันเข้าหู) 3. ยืนแยกเท้า ถอยหลังให้ขาตั้ง โดยขาซ้ายอยู่หน้า ขวา 4. ตามองคู่ต่อสู้	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ
ทักษะการ รำรำปาซัง ท่าที่ 2 (nusantara)	1. กางแขนซ้ายให้ สูงในระดับไหล่ 2. พับแขนขวา แบมือวางบริเวณ ใต้คาง 3. ยกขาขวาให้สูง โดยเท้าอยู่ในระดับ เข่าซ้าย 4. ตามองคู่ต่อสู้	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4คะแนน)	ดี (3คะแนน)	พอใช้ (2คะแนน)	ปรับปรุง (1คะแนน)
ทักษะการ เตะตรง (lurus)	1. ยกเข่าขวาสูงกว่าเอว เล็กน้อย กระดกนิ้ว เท้าชี้ขึ้น 2. ส่งขาขวาเตะไป ข้างหน้า เข่างอเล็กน้อย และขาซ้ายย่อเล็กน้อย เพื่อการทรงตัว 3. เกร็งนิ้วเท้าชี้ขึ้น ข้างบน 4. ออกแรงช่วยตั้งแต่ ลำตัว เอว ก้น แขนทั้ง สองข้างป้องกันตัว	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ
ทักษะการ เตะตรงด้วย ฝ่าเท้าหรือ ถีบ (jejag)	1. ยกขาขวาขึ้นสูงกว่า ระดับเอว เข่างอ และ หงายส้นเท้าขึ้น 2. ขาซ้ายเข่างอ เล็กน้อยเพื่อการทรงตัว แขนทั้งสองข้างป้องกัน ตัว 3. ส่งขาที่ถนัดเตะไป ข้างหน้า ส้นเท้าหรือฝ่า เท้าเป็นบริเวณที่เตะ หรือถีบคู่ต่อสู้ 4. ขณะเตะ ลำตัวเอน ไปข้างหลังเล็กน้อยเพื่อ การทรงตัว	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง ทุกข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 3 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 2 ข้อ	ปฏิบัติได้ ถูกต้อง 1 ข้อ

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4คะแนน)	ดี (3คะแนน)	พอใช้ (2คะแนน)	ปรับปรุง (1คะแนน)
ทักษะการ เตะเฉียง ด้วยหน้า แข้ง (sabit)	1. ยกเข่าขึ้นสูงกว่าเอว เล็กน้อย บิดเอวและลำตัว เพื่อเปลี่ยนทิศทาง 2. ขาซ้ายบิดตามเล็กน้อย เพื่อการทรงตัวที่ดี 3. ส่งขาขวาเตะไป ข้างหน้า ด้วยวิธีการ เหยียดข้อเข่า เพื่อให้ บริเวณหน้าเท้าเป็น บริเวณที่โดนคู่ต่อสู้ 4. แขนทั้งสองข้างป้องกัน ตัว	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้
ทักษะการ เตะตัวด้านหลัง (belakang)	1. ขณะประจันหน้ากับคู่ ต่อสู้ ให้นักหลังให้กับคู่ ต่อสู้ วางขาขวาไว้ ด้านหน้าคู่ต่อสู้ 2. ย่อเข่าทั้งสองข้าง เล็กน้อย แขนทั้งสองข้าง ป้องกันตัว 3. ยกขาขวาขึ้น เตรียม เตะไปทางด้านหลัง ก้มตัว ลงเล็กน้อย 4. เตะขาขวา ขาเหยียด ตรง พร้อมก้มตัวลง แขน ทั้งสองข้างป้องกันตัว	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้

ทักษะ	พฤติกรรมที่ใช้ประเมิน	ดีมาก (4คะแนน)	ดี (3คะแนน)	พอใช้ (2คะแนน)	ปรับปรุง (1คะแนน)
ทักษะ การหลบ อีโกสัน (egosan)	1. ตั้งท่า เตรียมพร้อม ตามองคู่ต่อสู้ 2. เมื่อคู่ต่อสู้ยกขา พร้อม เตะ ยกขาขวาเตรียม ถอย หลัง สายตามองขาคู่ต่อสู้ มือทั้งสองข้างป้องกันตัว 3. ถอยหลังด้วยการวางเท้า ขวาไว้หลังเท้าซ้าย สายตา มองขาคู่ต่อสู้ 4. เมื่อคู่ต่อสู้ยืดขาเตะ หลบ ถอยหลังโดยก้าว ขาซ้าย ยาวๆ และเข่างอ ขาขวา เหยียดตรง เอียงตัวไปตาม เท้าซ้าย	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้
ทักษะ การหลบ อีละกัน (elakan)	1. ตั้งท่า เตรียมพร้อม หน้าตรง ตามองคู่ต่อสู้ 2. เมื่อคู่ต่อสู้ยืดขาเตะ ให้หลบด้วยการยกขา ขวาวางข้างหลังทันที 3. ขาขวางอ ขาซ้าย เหยียดตรง เอียงตัวทั้ง น้ำหนักไปทางขาขวา 4. เมื่อคู่ต่อสู้ยกขาพร้อม เตะ ให้ยกขาขวาเตรียม ถอยวางข้างหลัง	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้

มหาวิทยาลัยกาฬฟ้าแห่งชาติ

ภาคผนวก จ

ใบบันทึกการประเมินทักษะกีฬาป็นจกสืลัต

ใบบันทึกการประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด

ชื่อนามสกุล.....

เลขที่.....ห้อง..... ภาค ต้น ปลาย ปีการศึกษา.....

คำชี้แจง : ให้ผู้ประเมินใส่เครื่องหมาย ลงในช่องระดับคะแนน 4 3 2 หรือ 1 ที่ตรงกับการปฏิบัติจริง

โดยพิจารณาจากเกณฑ์การประเมินทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง ทักษะการเตะตัวดหลัง ทักษะการหลบโอโกสัน และทักษะการหลบอีละกัน

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 1 (nusantara)	4	3	2	1
1. เหยียดแขนขาไปข้างหน้า				
2. มือซ้ายกำหมัดยกขึ้นวางบริเวณหู พับข้อศอก (หลังมือหันเข้าหู)				
3. ยืนแยกเท้า ถอยหลังให้ขาตั้งโดยขาซ้ายอยู่หน้า เข่างอ				
4. ตามองคู่ต่อสู้				
ทักษะการร่ายรำปาซังท่าที่ 2 (nusantara)	4	3	2	1
1. กางแขนซ้ายให้สูงในระดับไหล่				
2. พับแขนขวา แมมือวางบริเวณใต้คาง				
3. ยกขาขวาให้สูงโดยเท้าอยู่ในระดับเข่าซ้าย				
4. ตามองคู่ต่อสู้				
ทักษะการเตะตรง (lurus)	4	3	2	1
1. ยกเข่าขวาสูงกว่าเอวเล็กน้อยกระดกนิ้วเท้าชี้ขึ้น				
2. ส่งขาขวาเตะไปข้างหน้า เข่างอเล็กน้อย และขาซ้ายย่อเล็กน้อยเพื่อการทรงตัว				
3. เกร็งนิ้วเท้าชี้ขึ้นข้างบน				
4. ออกแรงช่วยตั้งแต่ ลำตัว เอว ก้น แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว				
ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้า หรือถีบ (jejag)	4	3	2	1
1. ยกขาขวาขึ้นสูงกว่าระดับเอว เข่างอ และหงายส้นเท้าชี้ขึ้น				
2. ขาซ้ายเข่างอเล็กน้อยเพื่อการทรงตัว แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว				
3. ส่งขาที่ถนัดเตะไปข้างหน้า ส้นเท้าหรือฝ่าเท้า เป็นบริเวณที่เตะหรือถีบคู่ต่อสู้				
4. ขณะเตะ ลำตัวเอนไปข้างหลังเล็กน้อยเพื่อการทรงตัว				

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
	4	3	2	1
ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง (sabit)	4	3	2	1
1. ยกเข่าขึ้นสูงกว่าเอวเล็กน้อยบิดเอวและลำตัว เพื่อเปลี่ยนทิศทาง				
2. ขาช้ายบิดตามเล็กน้อย เพื่อการทรงตัวที่ดี				
3. ส่งขาขวาเตะไปข้างหน้า ด้วยวิธีการเหยียดข้อเข่า เพื่อให้บริเวณหน้าเท้า เป็นบริเวณที่โดนคู่ต่อสู้				
4. แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว				
ทักษะการเตะตัวด้านหลัง (belakang)	4	3	2	1
1. ขณะประจันหน้ากับคู่ต่อสู้ ให้หันหลังให้กับคู่ต่อสู้ วางขาขวาไว้ด้านหน้า คู่ต่อสู้				
2. ย่อเข่าทั้งสองข้างเล็กน้อย แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว				
3. ยกขาขวาขึ้น เตรียมเตะไปทางด้านหลัง ก้มตัวลงเล็กน้อย				
4. เตะขาขวา ขาเหยียดตรง พร้อมก้มตัวลง แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว				
ทักษะการหลบฮีโกสัน (egosan)	4	3	2	1
1. ตั้งท่า เตรียมพร้อม ตามองคู่ต่อสู้				
2. เมื่อคู่ต่อสู้ยกขาพร้อมเตะ ยกขาขวาเตรียมถอยหลัง สายตามองขาคู่ต่อสู้ มือทั้งสองข้างป้องกันตัว				
3. ถอยหลังด้วยการวางเท้าขวาไขว้หลังเท้าซ้าย สายตามองขาคู่ต่อสู้				
4. เมื่อคู่ต่อสู้ยืดขาเตะ หลบถอยหลังโดยก้าวขาซ้าย ยาวๆ และเข่างอ ขาขวาเหยียดตรง เอียงตัวไปตามเท้าซ้าย				
ทักษะการหลบฮีละกัน (elakan)	4	3	2	1
1. ตั้งท่า เตรียมพร้อมหน้าตรง ตามองคู่ต่อสู้				
2. เมื่อคู่ต่อสู้ยืดขาเตะ ให้หลบด้วยการยกขาขวาวางข้างหลังทันที				
3. ขาขวางอ ขาช้ายเหยียดตรงเอียงตัวทั้งน้ำหนักไปทางขาขวา				
4. เมื่อคู่ต่อสู้ยกขาพร้อมเตะ ให้ยกขาขวาเตรียมถอยวางข้างหลัง				

มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ

ภาคผนวก ฉ

แบบบันทึกการทดสอบทักษะกีฬาป็นจ๊กลีต

แบบบันทึกการทดสอบทักษะกีฬาปันจักสีลัด

คำชี้แจง : ให้ผู้ดำเนินการทดสอบใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนน 4 3 2 หรือ 1 ที่ตรงกับ
 การปฏิบัติจริงโดยพิจารณาจากเกณฑ์การประเมินทักษะ

ลำดับ ที่	รายการทดสอบและระดับคะแนน																				คะแนน รวม												
	ทักษะการร่ายรำ ปาซังท่าที่ 1				ทักษะการร่ายรำ ปาซังท่าที่ 2				ทักษะการ เตะตรง				ทักษะการเตะ ตรง ด้วยฝ่าเท้า หรือถีบ				ทักษะการเตะ เฉียงด้วยหน้าแข้ง					ทักษะการเตะ ตัวหลัง				ทักษะการหลบ อีโกสั่น				ทักษะการหลบ อีละกัน			
	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1		4	3	2	1	4	3	2	1				
1																																	
2																																	
3																																	
4																																	
5																																	
6																																	
7																																	
8																																	
9																																	
10																																	
11																																	
12																																	
13																																	
14																																	
15																																	
16																																	
17																																	
18																																	
19																																	
20																																	
21																																	
22																																	
23																																	
24																																	
25																																	
26																																	
27																																	
28																																	
29																																	
30																																	

ลงชื่อ.....

ผู้ดำเนินการทดสอบ

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ข

ตารางค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาป็นจักสีลัต

โดยพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

ตารางค่าดัชนีความสอดคล้องของเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัด

รายละเอียดของเกณฑ์การประเมิน	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ			ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1. ทักษะการร่ายรำปาซัง ท่าที่ 1 (nusantara)				
1.1 เหยียดแขนขวาไปข้างหน้า	+1	+1	+1	1.00
1.2 มือซ้ายกำหมัดยกขึ้นวางบริเวณหู พับข้อศอก	+1	+1	+1	1.00
1.3 ยืนแยกเท้า ถอยหลังให้ขาตั้ง โดยขาซ้ายอยู่หน้า เข่างอ	+1	+1	+1	1.00
1.4 ตามองคู่ต่อสู้	+1	+1	+1	1.00
2. ทักษะการร่ายรำปาซัง ท่าที่ 2 (nusantara)				
2.1 กางแขนซ้ายให้สูงในระดับไหล่	+1	+1	+1	1.00
2.2 พับแขนขวา แขนมีอวางบริเวณใต้คาง	+1	+1	+1	1.00
2.3 ยกขาขวาให้สูงโดยเท้าอยู่ในระดับเข่าซ้าย	+1	+1	+1	1.00
2.4 ตามองคู่ต่อสู้	+1	+1	+1	1.00
3. ทักษะการเตะตรง (lurus)				
3.1 ยกเข่าขวาสูงกว่าเอวเล็กน้อย กระทบนิ้วเท้าชี้ขึ้น	+1	+1	+1	1.00
3.2 ส่งขาขวาเตะไปข้างหน้า เข่างอเล็กน้อย และขาซ้ายย่อเล็กน้อย เพื่อการทรงตัว	+1	+1	+1	1.00
3.3 เกร็งนิ้วเท้าชี้ขึ้นข้างบน	+1	+1	+1	1.00
3.4 ออกแรงช่วยตั้งแต่ ลำตัว เอว ก้น แขนทั้งสองข้าง ป้องกันตัว	+1	+1	+1	1.00
4. ทักษะการเตะตรงด้วยฝ่าเท้าหรือถีบ (jejag)				
4.1 ยกขาขวาขึ้นสูงกว่าระดับเอว เข่างอและหางสั้นเท้าชี้ขึ้น	+1	+1	+1	1.00
4.2 ขาซ้ายเข่างอเล็กน้อยเพื่อการทรงตัวแขนสองข้าง ป้องกันตัว	+1	+1	+1	1.00
4.3 ส่งขาที่ถนัดเตะไปข้างหน้า ส้นเท้าหรือฝ่าเท้า เป็นบริเวณที่เตะหรือถีบคู่ต่อสู้	+1	+1	+1	1.00
4.4 ขณะเตะ ลำตัวเอนไปข้างหลังเล็กน้อยเพื่อการทรงตัว	+1	+1	+1	1.00
5. ทักษะการเตะเฉียงด้วยหน้าแข้ง (sabit)				
5.1 ยกเข่าขึ้นสูงกว่าเอวเล็กน้อย ปิดเอวและลำตัว เพื่อเปลี่ยนทิศทาง	+1	+1	+1	1.00
5.2 ขาซ้ายปิดตามเล็กน้อย เพื่อการทรงตัวที่ดี	+1	+1	+1	1.00
5.3 ส่งขาขวาเตะไปข้างหน้า ด้วยวิธีการเหยียดข้อเข่า เพื่อให้บริเวณหน้าเท้าเป็นบริเวณที่โดนคู่ต่อสู้	+1	+1	+1	1.00
5.4 แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว	+1	+1	+1	1.00

รายละเอียดของเกณฑ์การประเมิน	การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ			ค่า IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
6. ทักษะการเตะตัวด้านหลัง (belakang)				
6.1 ขณะประจันหน้ากับคู่ต่อสู้ ให้นักหลังให้กับคู่ต่อสู้วางขาขวาไว้ด้านหลังคู่ต่อสู้	+1	+1	+1	1.00
6.2 ย่อเข้าทั้งสองข้างเล็กน้อย แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว	+1	+1	+1	1.00
6.3 ยกขาขวาขึ้น เตรียมเตะไปทางด้านหลังก้มตัวลงเล็กน้อย	+1	+1	+1	1.00
6.4 เตะขาขวา ขาเหยียดตรง พร้อมก้มตัวลง แขนทั้งสองข้างป้องกันตัว	+1	+1	+1	1.00
7. ทักษะการหลบฮ็อกสัน (egosan)				
7.1 ตั้งท่า เตรียมพร้อม ตามองคู่ต่อสู้	+1	+1	+1	1.00
7.2 เมื่อคู่ต่อสู้ยกขาพร้อมเตะ ยกขาขวาเตรียมถอยหลัง สายตามองขาคู่ต่อสู้ มือทั้งสองข้างป้องกันตัว	+1	0	+1	0.67
7.3 ถอยหลังด้วยการวางเท้าขวาไว้หลังเท้าซ้าย สายตามองขาคู่ต่อสู้	+1	0	+1	0.67
7.4 เมื่อคู่ต่อสู้ยืดขาเตะ หลบถอยหลัง โดยก้าวขาซ้ายยาวๆ และเข่างอ ขาขวาเหยียดตรง เอียงตัวไปตามเท้าซ้าย	+1	0	+1	0.67
8. ทักษะการหลบฮ็อกสัน (elakan)				
8.1 ตั้งท่า เตรียมพร้อมหน้าตรง ตามองคู่ต่อสู้	+1	+1	+1	1.00
8.2 เมื่อคู่ต่อสู้ยืดขาเตะ ให้หลบด้วยการยกขาขวา วางข้างหลังทันที	+1	+1	+1	1.00
8.3 ขาขวางอ ขาซ้ายเหยียดตรง เอียงตัวทั้งน้ำหนักไปทางขวา	+1	+1	+1	1.00
8.4 เมื่อคู่ต่อสู้ยกขาพร้อมเตะ ให้ยกขาขวาเตรียมถอยวางข้างหลัง	+1	0	+1	0.67
รวม	+1	0.88	+1	0.96

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นายอนุรักษ์ ปักกระนัง
วัน เดือน ปีเกิด	7 มีนาคม 2531
สถานที่เกิด	อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา
ที่อยู่ปัจจุบัน	3 หมู่ 11 ตำบลร่ำรอ อำเภอท่ามะแซ่ จังหวัดชุมพร 86190
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่สำนักงานกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สำนักงานกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2549 สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 จังหวัดชุมพร พ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) เกียรตินิยมอันดับ 2 พลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร จังหวัดชุมพร พ.ศ. 2561 สำเร็จการศึกษาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ศษ.ม.) พลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ จังหวัดกระบี่

มหาวิทยาลัยกาญจนาภิเษก